

II-Bd13683

01

Tennessee Williams

V y t e t o v a n á r ů ž e

Hra o třech dějstvích

Přeložila Hana Budínová

Knihovna Václava Špály
Praha 1, 110 00

Translation © Stanislav Budín, 1976
c/o DILIA Praha

KJM Brno

100000 276058

O s o b y

Salvattore	)	
Vivi	)	děti
Bruno	)	
Assunta,		stará žena
Serafina Delle Rosová,		švadlena
Rosa Delle Rosová,		její dcera
Estella Hohengartenová		
Čarodějnice	)	
Giuseppina	)	
Peppina	)	sousedky
Violetta	)	
Mariella	)	
Teresa	)	
Kněz De Leo		
Doktor		
Slečna Yorková,		učitelka
Flora		
Bessie		
Jack Hunter,		námořník
Obchodní cestující		
Alvaro Mangiacavallo,		šofér

Tři dějství, deset obrazů. Doba současná.

Autorovy poznámky

Děje se na pobřeží Mexického zálivu, ve vesnici mezi New Orleansem a Mobilem, v níž žijí většinou Sicilané.

Doba je současná.

Když se zvedá opona, slyšíme sicilskou lidovou píseň za doprovodu kytary. Zpívá muž. Pak zazní vždy mezi jednotlivými obrazy této hry a končí, když opona spadne naposledy.

Osvětlení prvního obrazu je velmi romantické. Vidíme dřevěný domek, dosti zchátralý, s palmou, která se snivě sklání nad jedním jeho rohem; malá rozviklaná veranda s vřetenovitými sloupky, vyšlapanými schody a zlomeným zábradlím v druhém rohu. Prostředí je takřka tropické a vedle palem je tu i vysoký rákos s péřovitým listím a hustá pampová tráva. Třtina i tráva rostou na svahu náspu, po kterém vede silnice; tu nevidíme, ale občas slyšíme, jak tudy projíždějí vozy. Domek má zadní vchod, který zůstává skryt. Přední stěna domku je buď průhledná, abychom při osvětlení mohli vidět dovnitř, nebo je vyříznuta.

Romantické osvětlení prvního obrazu vytváří soumrak, obloha je bleděmodrá s duhovým třpytem a prostor se podobá spíš vodě než vzduchu. Jemné světelné body se objevují a mizí jako světla, odrážející se za šera v přístavu. Opona se zvedá hodně vysoko nad plechovou střechou domku.

Vnitřek domku je barvitý jako bouda na pouti. Je tu hodně náboženských předmětů a obrázků, pozlacených a ozdobených rubíny, kovová klec s nádherným papouškem, akvárium se zlatými rybkami, broušené karafy a vázy; tapety na stěnách a koberec mají vzorky s růžemi. Všechno je tu nápadné svou barvitostí a odráží náladu vášnivě milujícího ženského srdce. U zdi, mezi dvěma pokoji, stojí oltářík s klekátkem a soškou Madony v modrých šatech, posetých hvězdami a se zlatou korunou na hlavě. Před ní hoří věčné světlo v rubínové skleněné lampičce. Křiklavé, dětsky naivní devocionálie musíme ukázat

citlivě a s pochopením pro náboženské tužby, které symbolizují, bez nejmenšího zesměšnění.

Štítek na domě hlásá, že Serafina, která tu bydlí, je "švadlena". Zařízení pokoje svědčí o tomto povolání. Nejnápadnější je sbírka krejčovských figurín. Je jich nejméně sedm v životní velikosti a v různých postojích a podobách. /Bude nutno je zvláště zhotovit pro toto představení, protože jejich funkce není realistická. Mají pohyblivé klouby, takže jejich pozice se může měnit. Ruce končí u zápěstí. V každé jejich pozici je cosi dramatického jako póza recitující herečky staré školy./ Hlavní figuríny jsou vdova a nevěsta, které výhružně stojí proti sobě, jako by se byly právě pohádaly. Vdova je celá v černém s černým závojem až k černým střevícům. Nevěstina hlava s bezvýrazným obličejem má klobouček z pomerančových květů, k němuž je přišpendlen závoj z bílého markizetu, a tylové šaty jsou ozdobeny bílým saténem, lesklým a neposkvrněným.

Většina figurín a šicího nářadí je v jídelně, která je zároveň salónek a Serafininou pracovnou. V pokoji je také vysoká kredenc, na níž stojí několik zaprášených lahví importovaného sicilského vína Spumanti.

P r v n í d ě j s t v í

První obraz

Začíná se smrákat, je černá hodinka, italská "prima sera". Mezi střechou a palmou září Venuše takřka smaragdovým leskem. Matky z okolí svolávají děti domů k večeři, Jejich hlasy zní zblízka i zdaleka, naléhavě a něžně jako rozmanité zvuky větru a vody. Před domem sedí tři děti: Bruno, Salvatore a Vivi, jedno má červeného draka, druhé obruč a holčička loutku Pinocchia. Děti sedí klidně, a když je matky volají, dívají se na cosi nahoru - na ptáka nebo na letadlo.

Bruno Bílé vlajky! Pobřežní stráž vytáhla bílé vlajky!

Salvatore To tedy bude hezky!

Vivi Já mám ráda, když je hezky!

Giuseppina Vivi! Večeřet!

Peppina Salvatore! Honem domů!

Violetta Bruno! Večeře je na stole!

/Volání matek se opakuje něžně a melodicky. Začínáme vidět vnitřek domku. Serafina Delle Rosová sedí na pohovce v pokoji a čeká na návrat svého muže Rosaria. Mezi závěsy stojí pečlivě prostřený stůl. Na něm láhev vína v stříbrném kbelíku s ledem a velká nízká váza s růžemi. Serafina vypadá jako malá baculatá italská operní zpěvačka v roli Madame Butterfly. Její černé vlasy, česané vysoko nahoru, se lesknou jako vlhké uhlí. Smyslné tělo je obepnuto bledě růžovým hedvábím. Na nohou má elegantní pantoflíčky s třpytnými přezkami a francouzskými podpatky. Podle toho, jak důstojně sedí, je vidět, že nosí těsný pás. Sedí vzpřímeně, upjatě, s upejpavě zkříženými nohama a v baculatých malých ručkách drtí žlutý vějíř s namalovanou růží. Na prstech, na zá-

pěstích, v uších a na krku se jí třpytí šperky. V očích se zračí očekávání. Několik vteřin máme dojem, že sedí malíři. Před domkem u palmy se objeví Rosa Delle Rosová. Rosa je Serafinina dvanáctiletá dcera. Je hezká a živá, každý její pohyb je plný zvláštního půvabu/

Serafina Roso, kde jsi?

Rosa Tady, mami.

Serafina Co tam děláš, carissima?

Rosa Chytla jsem dvanáct svatojánských mušek.

/Je slyšet nakřáplý hlas blížící se Assunty/

Serafina Assunta jde!

/Assunta vstoupí do domu, za ní Rosa. Assunta je stará žena v šedé šále a má košíček s bylinami. Je bylinářka a ranhojička. Když vstoupí, děti venku se rozutečou/

Assunta Tak jsem tady. Buena sera. Dobrý večer. Cítím něco divokého ve vzduchu, žádný vítr, ale všechno je v pohybu.

Serafina Nevidím žádný pohyb, a ty také ne.

Assunta Není to takový pohyb, abys ho mohla vidět, ale všechno se hýbe. Slyším šelest hvězd. Slyšíš? Slyšíš hvězdy?

Serafina Ale ne, to není šelest hvězd. To červotoč rozežírání náš domek. Cože to prodáváš v těch bílých pytlíčkách, stařenko?

Assunta Prášek, zázračný prášek. Stačí dát jen špetičku muži do kávy.

Serafina A k čemu je to dobré?

- Assunta K čemu je muž dobrý? Ten prášek je ze sušené kozlí krve.
- Serafina Opravdu?
- Assunta Výtečný prášek! Musíš ho nasypat do kávy večer a ne ráno.
- Serafina Můj muž to nepotřebuje!
- Assunto Opuště, signoro baronko! Možná, že potřebuje prášek, který působí opačně, takový mám také.
- Serafina Ne, ne, můj muž nepotřebuje žádný prášek, stařenko! /Pohodí hlavou s hrdým úsměvem/
 /Je slyšet hluk blížícího se nákladního auta/
- Rosa /radostně/ Tátův nákladák!
 /Chvíli bez hnutí poslouchají, ale vůz projede, aniž zastaví/
- Serafina /Assuntě/ To nebyl on. To nebyla desetitunka. Okenice se ani nepohnuly. Assunto, Assunto, rozepni mi vzadu šaty, škrtí mě!
- Assunta Tak je přece jen pravda, co jsem ti řekla?
- Serafina Je to pravda, ale nemuselas to ani říkat. Něco ti povím, Assunto, třeba tomu nebudeš věřit.
- Assunta Nemůžeš mi povědět nic, čemu bych neuvěřila.
- Serafina Dobrá, dobrá! Představ si, Assunto! Věděla jsem, že jsem počala dítě, hned tu noc!
 /Při těchto slovech zazní hudební akord/
- Assunta Ó !!!
- Serafina Dobře poslouvej! Té noci jsem se probudila s palčivou bolestí tady na levém prsu. Jako by mě někdo ustavičně píchal žhavou jehlou. Roz-

svítila jsem, obnažila prs - a byla na něm mužova vytetovaná růže!

Assunta Rosariova vytetovaná růže?

Serafina Ano, na mně, na mém prsu! Jeho tetování! Když jsem to spatřila, věděla jsem, že jsem počala dítě!

/Serafina pohoří hlavou, hrdě se usměje a rozevře vějíř. Assunta na ni vážně hledí, pak vstane a podá jí košíček/

Assunta Tumáš! Prodávěj ty prášky sama! /Zamíří ke dveřím/

Serafina Ty mi nevěříš, že jsem viděla tu růži?

Assunta /se zastaví/ Viděl ji Rosario?

Serafina Vykřikla jsem. Když se probudil, růže byla pryč. Byla tam jen chvilku. Ale viděla jsem ji a byla jsem jista, že jsem počala, že v mém těle vzklíčila nová růže!

Assunta Uvěřil ti Rosario?

Serafina Ne. Smál se. A já jsem plakala.

Assunta Pak tě vzal do náruče a ty jsi přestala plakat?

Serafina Ano.

Assunta Ty musíš mít všechno jinačí, než ostatní, Serafino. Znamení, divy, zázraky! Rozmlouváš s Panenkou Marií! Říkáš, že ti odpovídá, kývá nebo vrtí hlavou. Víš přece, Serafino, že pod Pannou Marií hoří lampička. Vítr od okna kolébá plamen. Stíny se pohybují. A Panenka Maria jako by pokyvovala hlavou!

Serafina Dává mi znamení!

Assunta Jen tobě? Jsi snad tak důležitá? Žena signora

barona? Na Sicílii říkali jeho strýci "signore barone", Serafino, ale na Sicílii je baron každý, kdo má kus pole a nemusí bydlet s kozami.

Serafina Jeho strýci říkali "excellence" a líbali mu ruce! /Zaníceně políbí několikrát vlastní ruku/

Assunta Ano, strýci, na Sicílii! Ale co tady? Tady Rosario rozváží banány!

Serafina /se uřekne/ Ne! Nejen banány!

Assunta Nejen banány?

Serafina Ticho! /Učiní varovný pohyb/ Pojď sem, Assunto! /Tajuplně ji přivolá blíž/

/Assunta přistoupí/

Assunta Copak?

Serafina Nahoře jsou banány! Ale pod nimi - něco jiného!

Assunta A co?

Serafina Když firma Romano potřebuje něco propašovat za hranice našeho státu, Rosario to schová pod banány! /Důležitě pokyvuje hlavou/ A těch peněz, co vydělá! Kapsy mu na ně nestačí! Brzy přestanu šít!

Assunta /se odvrátí/ Aby sis nemusila brzy šít smuteční šaty!

Serafina Dnes to dělá naposled! Od zítřka přestane pašovat pro firmu Romano. Vyplatí desetitunku a bude svým pánem. Pak tu budeme žít jako slušní lidé! Vlastní nákladní vůz! Vlastní domek! A všechno na elektriku! Plotna, lednička - všechno!... Ale dnes... zůstan se mnou... Srdce se mi může rozskočit! Nemohu se dočkat, až Rosario zastaví vůz a odemkne dveře! Už abych na něho mohla zavolat a on mi odpověděl: "To jsem já!"... Jeho vlasy, Assunto, voní růžovým olejem. Když se v noci probudím, je tma v pokoji plná růží... A

při milování je to s ním vždycky jako poprvé.
Čas se mezi námi zastavil...

Assunta

/vezme na kredenci budík a přidrží si jej u
ucha/ Tik-tak, tik-tak, tik-tak! A ty říkáš, že
hodiny lžou!

Serafina

Hodiny jsou pošetilé! Neposlouchám je. Mé srd-
ce - to jsou moje hodiny. Mé srdce neříká tik-
tak, ale miluji, miluji! Teď mám v sobě dvě
srdce a obě říkají - miluji, miluji!

/Je slyšet hluk blížícího se vozu. Ale
vůz projíždí, Serafina upustí vějíř.
Assunta otevře léhev Spumanti, zátká
s hlukem vyletí. Serafina vykřikne/

Assunta

Uklidni se! /Naleje víno do sklenice/ Napij se
vína, a než uvidíš dno, bude Rosario v tvé ná-
ručí.

Serafina

Srdce se mi může rozskočit! Mám tak velké srdce!

Assunta

Žena nesmí mít příliš velké srdce! /Zamíří ke
dveřím/

Serafina

Zůstaň u mne!

Assunta

Musím za ženou, která požila strychnin, protože
měla příliš velké srdce. /Odejde/

Serafina

/se líně vrátí na pohovku. Zvedne ruce ke svým
kyprým nadrům a hlasitě šeptá/ Ach, jak je to
nádherné cítit v těle dva životy, ne jeden, ale
dva životy. /Ruce jí sklouznou na břicho. Zaní-
ceně/ Cítím v sobě nový život! Jsem plná, plná,
plná života! /Vezme vázu s růžemi a odejde do
zadního pokoje/

/Před domem se objeví Estella Hohen-
gartenová. Je to štíhlá blondýna v
šatech s egyptským vzorkem, a v jas-
ném nazelenalém soumraku mají její pla-
vé vlasy nepřirozený lesk/

Rosario

/vejde od zadní strany domku a volá/ Mamí, dva-
cet svatojánských mušek!

Estella Děvčátko! Děvčátko!

Rosa /neochotně/ Voláte na mě?

/Pomlka/

Estella Pojď sem! /Zvědavě si prohlédne Rosu/ Jsi jako větvička růžového keře! Je doma ta paní, co šije?

Rosa Maminka je doma.

Estella Chtěla bych s ní mluvit.

Rosa Mamí!

Serafina Copak?

Rosa Nějaká paní za tebou přišla.

Serafina Ať počká v salóнку!

/Estella vstoupí dovnitř a zvědavě se rozhlédne. Vezme do ruky zarámovaný obrázek s kredence. Prohlíží si jej, když vstoupí Serafina s vázou plnou růží. Serafina ostře/

To je fotografie mého muže!

Estella Ó, já myslela, že je to Rodolfo Valentino. S knírkem.

Serafina /postaví vázu na stůl/ Přejete si?

Estella Slyšela jsem, že šijete.

Serafina Ano, šiji.

Estella Za jak dlouho byste mohla ušít košili?

Serafina Podle toho... /Vezme Estelle fotografii a postaví ji na kredenc/

Estelle Přinesla jsem kus hedvábí. Chtěla bych z něho košili pro muže, kterého miluji. Zítra je výročí našeho prvního setkání... /Rozbalí kus růžového hedvábí a drží jej jako prapor/

Serafina /mimoděk/ Nádherná látka! Byla by z toho krásná blůza nebo pyžama!

Estelle Chci z toho pánskou košili.

Serafina Z růžového hedvábí pánskou košili?

Estelle Ten muž je divoký jako cikán.

Serafina Žena nemá podněcovat v muži divokost.

Estelle Divokého muže žena neudrží, co? Ale když je krotký, stojí o něj žena vůbec?

Serafina Jsem vdaná a živím se prací. Nevím nic o divokých mužích a nezkrotných ženách. Nemám času nazbyt, tak...

Estelle Zaplatím dvakrát tolik, kolik budete chtít.

/Zvenčí je slyšet kozí mekot a cinkání zvonků, pak hluk praskajícího dříví/

/se náhle objeví ve dveřích/ Mamí, černý kozel se utrh! /Běží dolů po schodech a hledí za kozlem/

/Serafina jde ke dveřím/

Karobějnice /zdaleka/ Hyjé, kozle, hyjé, hyjé!

Estelle Dám vám třikrát tolik, kolik budete chtít.

Serafina /křičí/ Pozor na kozla! Ať se nedostane do naší zahrádky! /Estelle/ A když budu chtít pět dolarů?

Estelle Dám vám patnáct. Třeba dvacet. To je jedno. Ale košile musí být zítra hotova.

Serafina Zítřa?

Estella Pětadvacet dolarů!

/Serafina udiveně a pomalu přikývne.
Estella se usměje/

Míru jsem přinesla.

Serafina Přišpendlete papírek s mírou a vaším jménem na látku a zítřa si přijďte pro košili.

Estella Jmenuji se Estella Hohengartenová.

/Vběhne malý kluk celý rozčilený/

Kluk Roso, Roso, kozel je ve vaší zahrádce!

Rosa /volá/ Mamí, kozel je na zahrádce!

Serafina /vztekle, zapomněla, že má zákazníci/ To je kozel té čarodějnice! Promínte! /Vyběhne na verandu/ Chyt ho, chyt ho, než nám pošlape révu!

/Rosa nadšeně tančí. Čarodějnice vběhne do dvorka. Má hřívu šedých vlasů a zvedá sukně nad nahýma chlupatýma nohama. V modravém větrném soumraku zaléhá sem mečení kozla a cinkání zvonečků. Serafina sestoupí po schodech do zahrady. S pantoflíčky na vysokých podpatcích, v úzkých hedvábných šatech a svou upjatostí baronky působí poněkud nepřirozeně. Na dvoře panovačně řídí svým žlutým vějířem honičku na kozla a volá italsky. Energicky se ovívá vějířem a zmizí za domkem. Kozel zřejmě náhle přešel do útoku. Serafina s křikem utíká zpátky před dům celá udýchaná a účes se jí začíná svážet na čelo/

Roso, běž domů! Nedívej se na tu čarodějnici!

/Estella je sama v salónku. Vezme fotografii Rosaria, chvatně ji strčí do kabelky a vyběhne z domku právě ve chvíli, kdy se Serafina vrátí do dvora/

Rosa /se nehne z místa/ Proč jí říkáš čarodějnice?

Serafina /uchopí dceřinu ruku a vleče ji dovnitř/ Má přes celé oko bělmo a zkroucené prsty! /Tahá Rosu za ruku/

Rosa Má šedý zákal a prsty zkroucené od revma!

Serafina Má baziliščí oko, tak je to! A zkroucené prsty proto, že si podávala ruku s ďáblem. Jdi domů, opláchni si obličej slanou vodou a vodu vylej! Utíkej honem! Honem! Ta čarodějnice jde sem!

/Kluk vítězoslavně křičí. Serafina rychle vykročí k verandě. Vtom příběhne triumfálně z druhé strany domku kluk a vleče dopaženého kozla za řemínek se zvonečky. Černý kozel má velké žluté oči. Za ním běží čarodějnice s utrženým provazem. Když groteskní skupina - čarodějnice, kozel a děti - proběhne kolem, Serafina ječivě vykřikne. Schoulí se a rukama si zastře tvář. Čarodějnice se za ní ohlédne s posměšným kdákáním/

Baziliščí oko! Baziliščí oko! /Jednou rukou si zakrývá tvář, odplivne si třikrát a druhou rukou mávne přes levé rameno, aby zažehnala uřknutí/

/Světlo pomalu zhasíná/

Druhý obraz

Baziliščí druhého rána. Páter De Leo a několik žen v černých šatech, mezi nimi Assunta, stojí před domkem. Vnitřek je slabě osvětlen.

Assunta Svítí!

Assunta Je slyšet šící stroj!

- Violetta Serafina je doma! Pracuje! V ruce drží růžové hedvábí!
- Assunta Slyší nás!
- Violetta Upustila látku na podlahu a...
- Giuseppina Chytila se za hrdlo! Zdá se, že...
- Pappina Kdo jí to řekne?
- Violetta Otec De Leo...
- Otec De Leo Měla by jí to říci žena. Assunta by jí měla povědět, že Rosario je mrtev.
- Assunta Nebudeme jí muset nic říkat. Pochopí, jakmile nás uvidí.

/Uvnitř domku je stále více světla. Serafina stojí strnulá, rukou si svírá hrdlo a její zděšené oči hledí k hlásům/

Už asi ví, co jí chceme říci!

- Otec De Leo Pojděte blíž ke dveřím, signory.

/Všichni vystoupí na schody verandy. Assunta otevře dveře/

- Serafina /lapá po vzduchu/ Nemusíte mi nic říkat! /Couvá před skupinou žen, slepě klopýtne pozpátku a octne se mezi figurínami. Těžce vydechne, otočí se a vyběhne ven zadními dveřmi. Za několik okamžiků vidíme, jak se potácí venku u palmy. Dojde ke vchodu do domku a bezvýrazně hledí do prázdna. Divoce/ Nemusíte mi nic říkat!

/Ženy v domku oplakávají mrtvého. Assunta vyjde ven a se vztaženými rukama přistoupí k Serafině. Serafina poklekne a chraptivě šeptá/

Nemusíte mi nic říkat!

/Assunta jismutečně zahalí do své šedé šály, zatímco na jevišti se stmívá/

Třetí obraz

Ráno téhož dne. Assunta sundá smuteční věnec ze dveří domu. Na verandě je Lékař a Otec De Leo.

Lékař Přišla o dítě.

/Assunta lítostivě zasténá a pokřižuje se/

Serafina je zdravá žena, dostane se z toho. Ale nechce žít. Je třeba ji hlídat a nedovolit, aby vstala. /Vyndá z kufříčku stříkačku a malý balíček a podá je Assuntě/ Tady je morfium. Kdyby křičela nebo chtěla vstát, dejte jí injekci do ruky.

Assunta Rozumím!

Otec De Leo Jedno bych chtěl zdůraznit. Rosario nesmí být spálen.

Lékař Viděl jste jak vypadá jeho mrtvola?

Otec De Leo Ano, viděl.

Lékař Nemyslíte, že už byl vlastně spálen?

Otec De Leo Ovšem, že byl spálen. Byl zastřelen u volantu, vůz havaroval a začal hořet. Ale kremace je docela něco jiného. Je to ohavnost před Hospodinem.

Lékař O takových ohavnostech nic nevím.

Otec De Leo Církev má své zákony.

Lékař Ale je třeba dbát přání vdovy zesnulého.

Otec De Leo Nechápete, proč žádá kremaci? Aby mohla mít doma urnu s popelem.

Lékař A proč ne, bude-li to pro ni útěchou?

Stas De Leo Já tomu říkám pohanské modlářství!

Stas Otče De Leo, vy milujete své ovečky, ale vůbec jim nerozumíte. Vidí boha jeden v druhém. Když ztrácejí jeden druhého, ztrácejí i boha a sami jsou jako ztraceni. Je těžko jim pomoci... Kde je ta žena?

/Před domem se objevila Estella Hohengartenová. Má na sobě černý závoj a v ruce drží kytici růží/

Estella Jsem Estella Hohengartenová!

/Vtom nastane v domku velký zmatek. Truchlící ženy se vyhrnou na verandu, rozčileně si šeptají a gestikulují/

Stas De Leo Co tu chcete?

Estella Dát sbohem mrtvému.

Stas De Leo Rakev je už zavřena. Nemůžete mrtvého vidět. A nesmíte sem chodit. Vdova • vás nic neví. Vůbec nic.

Giuseppina Zat• my • tobě víme!

Regina Pryč, ty špíno!

Valletta Děvko!

Mariella Vražednice!

Baron To tys ho poslala k tomu Romanovi!

Stas De Leo Ticho!

/Ženy náhle seběhnou se schodů a vrhnou se na Estellu jako hejno dravých ptáků. Všechny křičí sicilsky. Estella se shrbí a schovává hlavu před jejich divokým útokem. Ženy jí vytrhnou kytici z rukou v černých rukavicích a bijí ji květinami po hlavě a ramenou. Trny se zabodávají do závoje a strhnou jí

ho z hlavy. Estella si zakrývá rukama
bledý obličej a pláče/

Přestaňte! Přestaňte! Signory, ve jménu božím
přestante! Mějte trochu úcty!

/Ženy ustanou, Estella se v slzách krčí
k zemi/

Estella

Chci ho vidět, jen vidět, jen vidět...

Otec De Leo

Jeho tělo je zmrzačeno a popáleno. Nikdo ho ne-
může vidět. Jděte a nevracejte se, Estello Ho-
hengartenová!

Rosa

/divoce/ Va via, pryč, va via, zmiz!

/Z druhé strany domu vyjde Rosa, Estel-
la se obrátí a odejde. Jedna z truchlí-
cích žen plivá a kopá do závoje a do
růží, Otec De Leo odejde. Všechny, kro-
mě Rosy, jdou dovnitř. Po několika vte-
řinách přistoupí děvčátko k růžím. Zved-
ne je a pečlivě vybírá trny ze závoje.
Usedne na zprohýbané schody a nasadí si
závoj na hlavu. Pak se poprvé rozpláče,
divoce a okázale. Objeví se malý chla-
pec, který na ni hledí, dojat jejím zá-
chvatem. Pak zvedne gumový míček a za-
čne jím pohazovat. Rosa je pobouřena.
Vyskočí, strhne ze sebe závoj, rozběh-
ne se za chlapcem, uštědří mu mlaskavý
políček a vytrhne mu míč/

Estella

Jdi pryč! Můj táta zemřel!

/Jeviště se zatmí a je opět slyšet
hudbu/

Čtvrtý obraz

Následující den po třech letech. Je ráno a prudké světlo. Něko-
lík sousedek se dobývá do Serafinina domku. Jsou pobouřeny
tím, že šaty pro jejich dcery na slavnostní ukončení školní-
ho roku nejsou hotové. Ženy se baví sicilsky, pobíhají podél

šatů a tlučou na dveře a okenice. Všechno se odehrává rychle a šňočně, dokud nevyjde Rosa ve svátečních šatech.

Musappina Serafino! Serafino Delle Rosová!

Begina Dybys zavolala "signoro baronko", snad by ti otevřela! /Posměšně/ Zavolej "signoro baronko" a polib jí ruku, až otevře!

Melitta Na kdy ti slíbila ty šaty?

Begina Celý týden mě odbejvala "zítra, zítra". Ale večer jsem se do ní pustila...

Melitta Jo?

Begina No jo. Povídám, Serafino, zítra je ta sláva. Potřebuju, aby si holka dnes ty šaty zkusila. Ale ona mele pořád svou - "zítra, zítra, určitě zítra". Už chci jít pryč a v tom slyším: "Signora, signora!" Otočím se a u okna stojí její dcera.

Melitta Rosa?

Begina No jo, Rosa. A víš jak vypadala?

Melitta Jak?

Begina Nahatá byla. Jak ji pámbu stvořil! /Pokřikuje se/ Ve jménu boha, otce, syna a ducha svatého!

Melitta A co dělala?

Begina Dělala? Jen řekla: "Signoro, prosím vás, zavolejte tohle číslo, ptejte se na Jacka a řekněte mu, že mi zavřela šaty, a já nemůžu ven." Pak přišla Serafina, popadla holku za vlasy, odvlékla ji od okna a zabouchla mi okenici před nosem!

Musappina Co ta holka vlastně provedla?

Melitta Kdo je ten kluk? Kde ho sebrala?

Peppino Ten kluk? Námořník je to!

/Při slově "námořník" všechny ženy zvolají "Ó!"/

Potkala ho na tanečce ve škole a někdo to pověděl Serafině. Zamkla jí šaty, aby nemohla ven. Ani na závěrečné zkoušky ji nepustila! Namouduši!

Peppino, teď půjdeš ke dveřím ty, viď?

Proč ne, půjdu. Jsem z toho celá pryč.

/Ženy se shluknou u dveří/

Serafino!

Hlasitěji, hlasitěji!

Otevři! Honem!

/sborově/ Otevři!... Tak bude to? Honem! Otevři!

Já půjdu pro policajta!

Ani nápad! Chceš z toho mít polízanici?

Ženská, pochop, dala jsem jí zálohu pět dolarů a šaty nemám. V čem půjde moje holka na školní slavnost? Zabalím ji do ručníku a dám jí růži do vlasů, ne?

/Zevnitř je slyšet hluk, někdo křičí a utíká/

Něco se tam děje. Slyšíte? No ne? Slyšíte?

/Zazní výkřik a opět dupot nohou. Otevrou se dveře a Serafina se vypořádá na verandu. Má na sobě špinavé růžové kombiné a rozčuchané vlasy/

Pomoc! Pomoc! /Zmizí zase v domku/

/Objeví se slečna Yorková, staropaneňská učitelka a rychle přichází k dom-

ku. Ženy, které melou jedna přes druhou jako hejno hus, se nahrnou k ní/

Serafina Terková

Promiňte, nerozumím italsky, dovolíte...

/Jde rovnou dovnitř. Odtud doléhají výkřiky. Na kraji dvora se objeví Čarodějnice, opovržlivě vykládající co si někomu vzadu/

Čarodějnice

Ty Taliáni už jsou zase v sobě. Celej tejden má holku zavřenou doma úplně svlečenou. Ho, ho, ho! Celej tejden sedí doma nahatá a volá z okna na lidi, aby telefonovali Jackovi a vyřídili mu, že nemůže ven! Ho, ho, ho! Určitě je v tom, a je jí teprv patnáct. Ty Siciliáni stejně žijou jako divoši. Doma za mořem bydlí v jeskyních a vládnu jim banditi! Ho, ho, ho! A pořád se stěhují k nám!

/Dveře se otevřou dokořán a Serafina se objeví na verandě. Je krajně rozrušená, chová se jako pomatená/

Serafina

/nemůže popadnout dech a ochraptěle šeptá/ Podřezala si žíly, moje dcera, podřezala si žíly! /Vyběhne do dvora. Kvílí/ Aiiiieee! Pomoc! Pomoc! Zavolejte doktora!

/Assunta přiběhne k Serafině a drží ji, protože by se jinak skácela/

Vemte jí nůž! Proboha, vemte jí nůž! Madonna, Madonna mia, podřezala si žíly!

Assunta

Přestaň, přestaň, Serafino!

Serafina Terková

/vyjde ze zadního pokoje/ Paní Delle Roseová, vaše dcera si nepodřezala žíly. Pojdte raději dovnitř.

Serafina

/těžce oddychuje/ Co říká? Co říká? Co se stalo?

Serafina Terková

Vaše dcera je v pořádku. Pojdte dovnitř. A vy, dámy, rozejděte se, prosím vás!

Pojď, Serafino. Pojď domů.

/S námahou pomáhá zkroušené Serafině do schodů. Když vystoupí nahoru, vykročí ze šeptající skupiny žen Giuseppina/

/si dodá odvahy/ Serafino, my neodejdeme, dokud nedostaneme šaty.

Slavnost za chvíli začne a děvčata nejsou oblečena.

/Na tento nevčasný požadavek odpoví Serafina dlouhým zavytím jako raněné zvíře a podpírána Assuntou vejde dovnitř. Slečna Yorková jde za nimi a energicky zavře za sebou dveře. Ženy jdou k zadnímu vchodu domku. Vnitřek se osvětlí/

/Serafině/ Ale ne, ne, krev už neteče. Roso! Roso! Pojď sem, ukaž matce, že ruka už nekrvácí a že ti nic není.

/Mezi závěsy, které oddělují oba pokoje, se objeví mlčenlivá a zamračená Rosa. Jedno zápěstí má svázané bílým kapesníkem. Serafina ukáže na zápěstí a vykřikne/

Aiiiee!

/přísně/ Přestaňte, paní Delle Rosová!

/Serafina se vrhne k Rose, která ji hrubě odstrčí/

Nech toho, maminko! Taková hanba! Radši bych se neviděla! Takhle chodí celý den. Nevzala na sebe šaty od té doby, co byl otec zabit. Tři roky sedí u šicího stroje neoblečená, nevychází z domu, a teď zamkla i moje šaty, abych taky nemohla ven. Chce, abych vypadala jako ona, abych taky dělala strašáka celému okolí! Příště si nepodřežu žíly, ale krk! Nechci žít zavřena s hrncem popela! /Ukáže na oltář/

Dcerko, dcerko, takhle nesmíš mluvit!

Blatna Terková

Paní Delle Rosová, prosím vás, dejte mi klíč od šatníku, vaše dcera se musí obléci na slavnost!

Rozfina

/odevzdává klíč/ Tady je... klíč...

/Rosa jí ho vytrhne a běží za závěs/

Blatna Terková

Paní Delle Rosová, proč jste jí zamkla šaty?

Rozfina

Ještě jí teče krev?

Blatna Terková

Ne, už neteče. Poranila si jenom pokožku, je to pouhé škrábnutí. Ale to dítě je vyčerpano rozčilením, vždyt už dva nebo tři dny nic nejedla.

Rosa

/přiběhne do předního pokoje/ Čtyři! Prosila jsem ji jen o jedno. Ať mě třeba nepustí ven, ale ať dovolí Jackovi přijít sem, aby ho poznala. Ale ona mi zamkla šaty!

Blatna Terková

Vaše dcera zmeškala závěrečné zkoušky, ale měla tak dobrý prospěch, že dostane vysvědčení spolu s celou třídou a zkoušky složí dodatečně. Rozumíte, paní Delle Rosová?

/Rosa odejde dozadu/

Rozfina

/stojí u závěsů/ Vidíte, jak se na mě dívá? Mám v domě šelmu. A krev jí pořád teče!

Blatna Terková

Nebuďte hysterická!

Rozfina

Hysterická? Je mi z vás špatně! Špatně! Špatně od žaludku! Vy a vaše škola jste zavinily celé to moje scuzení! Pořádáte tancovačky, a Rosa tam potkala námořníka!

Blatna Terková

Myslíte bratra naší zákyně Hunterové? Námořníka Jacka, který přišel na zábavu spolu se svou sestrou?

"Přišel se svou sestrou!" Spíš za cizí holčkou než se svou sestrou! Ale mou dceru si nikdo nebude namlouvat!

/Rosa vstoupí ze zadního pokoje. Ve svých bílých šatech je oslnivě krásná/

Neposlouchejte ji! Nevšímejte si jí, slečno Yorková! Jsem hotova, můžeme jít do školy!

/je ohromena dceřinou krásou, mluví a gestikuluje úlisně a trochu se hrbí/ Ty moje zlatíčko! Pojď ke mně, Rosa carissima! Pojď sem a polib maminku! Nerdcházej takhle!

Dej mi pokoj. /Vyběhne na verandu/

/Serafina hledí za ní, ruce, které vztáhla v prosebném gestu, pomalu klesají, ústa se jí pootevřou, je skoro směšná ve své bezútěšnosti/

Jsem sama, sama na celičkém světě!

Paní Delle Rosová, prosím vás, už dost toho rozčilování!

/v náhlém záchvatu vzteku se za nimi rozběhne/ Počkej, počkej proboha!

Nepovaž se takhle vyjít ven! Mami! /Schoulí se a hanbou si zastře rukama tvář/

/rozčilena vyběhne na dvůr jen v prádle a divoce gestikuluje/ Pořádáte tancovačky a ona se mi tam zaplete s námořníkem! K čemu je ta vaše škola?

/Rosa se vrhne k verandě se zoufalým pláčem/

Čemu je tam učíte? Čemu je učíte v té škole? Podívejte se, já vám ukážu, čemu je učíte! Má to stejnou cenu jako to konské lejno tamhle na ulici! /Zuřivě ukazuje před dům/ Ano, to je ta vaše špinavá, zatracená škola!

/Rosa se vzlykotem se opře o palmu a zahanbeně pláče/

Assunta Yorková

Paní Delle Rosová, mluvíte a chováte se naprosto nemožně. Nechápu, jak žena, která takhle jedná, může mít takovou jemnou a roztomilou dceru! Nezasloužíte si ji! Opravdu ne! /Zamíří k palmě/

Tak vy chcete, abych s vámi mluvila jemně, co? Tak taky udělejte něco podle mého. Přestante kazit děvčata v té vaší škole! /Vykročí k učitelce a pohoupává boky přehnaně útočným způsobem jako matador před obecenstvem/

Nech toho, Serafino! Pojď domů!

Ne, ne, ještě jsem s tou učitelkou nedomluvila!

Podívej se na sebe, Serafino, vždyť nejsi oblečená!

Jsem oblečená až dost. Nahá nejsem! /Vztekle hledí na učitelku před palmou/

/Sicilské matky se opět shromažďují před domkem/

Serafino, drahá! Pojď dovnitř, pojď! Už jsi toho řekla dost!

Počkej!

Tolik se stydím, že bych raději umřela, jak se stydím! Ó, slečno Yorková, vy nevíte, jak žijeme. Máma se nikdy neobléká! Od rána do noci chodí v tom starém, špinavém růžovém kombiné. A pořád mluví k otcovu popelu, jako by tam byl živý!

Paní čitelko, slyšíte, paní učitelko! Co vlastně děláte v té vaší škole? Jen mi to probiha povězte! Ty tancovačky? Co je to za tancovačky? Jen mi odpovězte, prosím vás! Co je to za tancovačky? Rosa tam potká mladíka, který ani do školy nechodí! Kdo je ten mladík? Víte to vůbec? Námořník se zlatou náušnicí! Takový je to mladík! Potkala ho na vaší tancovačce! Proto jsem jí zamkla šaty, aby nemohla chodit do školy! /Náhle k Assuntě/ Podřezala si žíly! A pořád jí teče krev! /Třikrát se udeří pěstí do čela/

Mámo, jsi odporná! /Rychle vyběhne/

/Slečna Yorková jde za ní/

/si rukou zablání oči před prudkým jarním sluncem a pozoruje je jak odcházejí/ Slyšelas, co mi řekla moje dcera? "Jsi odporná!" Tohle mi řekla...

Musíme dovnitř, Serafino. /Starostlivě ji vede k verandě/

/pyšně/ Jak krásná je moje dcera v bílých šatech, jako nevěsta! /Ženám/ Promínte prosím vás! Odejděte! Odejděte z mého dvora!

/využije příležitosti/ A to zas ne, bez šatů se odtud neheme!

Dej signorám šaty, aby děvčata mohla na slavnost!

Tahleta zaplatila jen za látku. Musí ještě vyrovnat účet za šití!

Tady! Mám peníze s sebou!

Máme peníze s sebou!

Jména jsou přišpendlená na šatech. Jděte dovnitř a vemte si je. /Obrátí se k Assuntě/ Slyšelas, co mi řekla moje dcera? "Jsi odporná!"

/Serafina vejde do domu a zabouchne za sebou. Za chvíli vyjdou matky ven, každá opatrně nese v rukou bílé tylové šaty a pobrukuje si "carino", "bellissimo", "hezké", "krásné". Když odejdou, rozsvítí se uvnitř. Serafina stojí před zrcadlem, hledí na sebe a opakuje dcera slova/

Jsi odporná!

/Opět zazní na okamžik hudba/

O p o n a

Pátý obraz

Shodí se předchozím obrazu. Serafininy pohyby jsou stále prudší a rychlejší. Vytáhne ze zásuvky prádelníku dlouho nenošený podvazkový pás a zkouší si ho kolem pasu. Pochybovačně zavrtí hlavou, odloží pás, náhle strhne s figuríny klobouk a nasadí si ho na hlavu. Roztržitě se obrátí, protože se nemůže rozpoznat, kde je zrcadlo. Překvapeně hledí, když se náhle zamrkne v zrcadle, strhne si klobouk a chvatně ho vrátí na hlavu figuríny. Ještě několikrát se zmateně otočí, pak ji zase napadne a s novým elánem chce strhnout s figuríny dívčí šaty, bílémodré s vyšitými sedmikráskami. Šaty se však nedají strhnout tak snadno. Serafina si něco vztekale sicilsky brumá. Nakonec se jí podaří dostat šaty dolů, ale v rozčilení figurínu převrhne. Vezme šaty a plna naděje si je chce obléci. Zastaví, že jsou jí malé v bocích. Opět uchopí podvazkový pás, chvatně ho odhodí. Papoušek na ni cosi volá, ona mu vztekale odpoví: "Ticho!"

Slučá se slavná hudba školního orchestru. Serafina se lekne, že se blíží slavnost, a vzlykajíc tluče pěstmi do hlavy. S náhlou se dostane z modrých šatů a v kombiné běží dozadu právě včas, kdy se před domem objeví Flora a Bessie, dvě koštěnaté ženy středních let a mladistvého temperamentu. Flora je vysoká a kostnatá. Bessie spíš podsaditá. Jsou svátečně oděny. Flora vyběhne na schůdky verandy a buší na dveře.

Nevím, proč si chceš zrovna teď vyzvednout tu puntíkovanou blůzu. Zmeškáme poslední vlak.

Serafino! Serafino!

Máme akorát čtvrt hodiny, abysme doběhly na nádraží, a jestli se nenapiju kávy, tak na mou duši omdlím...

Ve vlaku si dáš coca-colu, Bessie.

Nic si ve vlaku nedám, protože ho zmeškáme!

/Serafina vyběhne z ložnice celá udýchaná, v hedvábných šatech nachové barvy. Když jde kolem figurín, opět strhne jedné s hlavy klobouk a nasadí si ho/

Kde jsou ty hodinky! Kde jen mohou být? Kam jsem je dala? /Slyší, jak Flora volá a buší na dveře, a běží otevřít/

Možná, že je otevřeno!

/otevře dveře a vstoupí/ Co je s mou blúzou, je hotová?

To jste vy? Teď mě nezdržujte. Přijdu pozdě na školní slavnost své dcery a za nic nemůžu najít pro ni dárek za vysvědčení.

Máte spoustu času.

Copak neslyšíte, že hudba už hraje?

Teprve ladí nástroje. Tak co, Serafino, kde je moje blůza?

Blůza? Není hotová. Musila jsem ušít čtrnáct šatů pro děvčata na slavnost!

Nejdřív něco slíbíte a teď se vymlouváte!

Musím do školy!

A já zas musím na nádraží a tu blůzu potřebuju!

Jedeme na průvod veteránů do New Orleansu!

Tady je! /Vytáhne blůzu ze šicího stroje bez všech rukávů/ Ženská, už aby to bylo! Sešijte ty díly! Mohla bych si také stěžovat živnostenské komoře a sebrali by vám koncesi!

/se lekne/ Jakou koncesi? Já nemám žádnou koncesi!

Slyšíš, Bessie? Ani koncesi nemá!

Jak to, že nemá koncesi?

/rychle přiskočí ke stroji/ Tak vám to tedy sešiju! Ale jestli přijdu kvůli vám pozdě na slavnost, bude vás to jednou mrzet! /Serafina zuřivě pracuje/

/Je slyšet pískání vlaku/

/hystericky udeří Floru svou kabelkou/ Vlak odjel! Zmeškaly jsme ho kvůli tobě!

Ve tři čtvrti na jednu jede přece další, Bessie!

Jsi sobecká - a to mi jde na nervy! /Rychle pobíhá sem a tam/

Sedni si, Bessie. Naběháš se dost po městě.

Molly povídala, že tam bude fůra legrace! Z oken hotelu prý házejí na lidi pytlíky plné vody!

Z kterého hotelu házejí ty pytlíky?

Spadlas z višně? Z Monteleone, samozřejmě!

To je staromódní podnik!

Možná že staromódní, ale budeš se divit, jaké moderní, dokonce ultramoderní věci se tam dějou!

Já zas slyšela, že v Kanálské ulici chytli veteráni nějakou holku, svlíkli ji do naha a poslali v taxíku domů!

Jen ať to nějaký nestyda zkusí se mnou!

S tebou? Chi-chi-chi! Ty přece nepotřebuješ, aby ti při svlíkání někdo pomáhal!

/významně/ Dejte si pozor na jazyk, dámy! Tady bydlí slušná katolická rodina. V tomhle pokoji sídlí Panenka Maria a stojí tu požehnaný popel mého manžela!

/jízlivě/ Račte prominout! /Zlomyslně zašeptá něco Bessii/ Jsem příjemně překvapena, že vás vidím v šatech, Serafino, ale to překvapení by bylo ještě příjemnější, kdyby ty šaty nebyly tak těsné. /Hlasitěji k Bessii/ Mívala kdysi pěknou postavu, sice trochu plnou, ale půvabnou, teď už tři roky sedí v županu u šisíhe

stroje a nechodí ven, proto má tak silné boky!

Kdybych neměla tak silné boky, nemohla bych si pořádně sednout!

/Papoušek zakřičí, Serafina ho napodobí/

Andulko, chceš sušenku?

Žádnou sušenku nechce. Co dělá u toho okna?

Na silnici jsou veteráni!

Veteráni? Nepovídej!

/Vyskočí a přistoupí k přítelkyni, stojící u okna. Obě se nejapně smějí a vyhlíží z okna/

Kouká sem! Zavolej na něho!

/se vyklání z okna/ Madelon, nalej nám vína!...

/jí vpadá do noty/ Madelon, nalej nám vína!...

/galantně odpovídá na pozdrav/ Víno je trpké, holubička sladká, Madelon...

/společně a vesele/ Madelon, má hezká Madelon...
/Smějí se a tleskají/

/Je slyšet smích veteránů. Auto zatroubí a veteráni odjedou/

/vyskočí, běží k oknu, prudce obě ženy odstrčí a zavře jim okenice před nosem; vztekle/ Řekla jsem vám, ženské, že nejste v žádné putyce! Tady máte blůzu a koukejte zmizet! Běžte si na ulici, tam je místo pro takové jako jste vy! Tohle je dům Rosaria Delle Rose, tady v mramorové urně je uložen jeho popel a já nedovolím, aby se tu někdo choval neslušně a mluvil sprostě!

Kdo že mluví sprostě?

Taková drzost!

Co si to dovoluujete?

Vy, vy mluvíte sprostě a pořád myslíte jen na mužský, jen na mužský, jen na mužský! Jste posedlé mužskými!

Kyselé hrozny - co? Samá závist!

Je úplně zelená, co?

/náhle a pobožně/ Když myslím na muže, tak myslím jenom na svého manžela. Můj muž byl ze Sicílie. Milovali jsme se každou noc, jak je týden dlouhý, od svatební noci jsme nevynechali ani jedinou, až do té, kdy ho zabili u volantu tady na silnici! /Vydechne se vzlykotem/ Proto nejsem posedlá mužskými a nechci poslouchat vaše řeči! Chci jen, aby moje dcera byla šťastná. Dnes končí školu a já přijdu pozdě na slavnost; hudba už vyhrává! Někam jsem založila hodinky, dárek pro ni! /Zoufale se točí po pokoji/

Pojď Floro! Čert vem tu zatracenou blázu!

Ba ne, počkej chvilku! Nedám se od nikoho urážet!

Jděte už, jděte si do New Orleansu, vy poblázněné ženské! A namluvte si chlapa v Kanálské ulici, ale ne v mém domě, ne z mého okna, ne před popelem mého zesnulého manžela!

/Školní hudba spustí v dálce pochod. Serafina těžce oddychuje, sáhne si na srdce a na ckmžik zapomene, že musí jít/

Nemám zájem, nemám vůbec zájem o muže, nemám zájem o plešaté a břichaté dědky v uniformách, kteří svlíkají holky v Kanálské ulici a házejí pytlíky s vodou z hotelových oken! O takové věci nemám zájem. Nezapomněla jsem na svého muže, s tělem jako mladý bůh, s vlasy hustými a černými jako moje, s kůží tak hebkou a sladkou jako lístek čajové růže!

Růže! Podívejme se!

Ano, ano, růže!

Pěkná růže - italský gangster, kterého odstřelili, když pašoval drogy pod banány!

Floro, pojď už, Floro!

Moji rodiče byli chudí rolníci, ale Rosariova rodina měla vlastní půdu! Můj muž byl z urozeného rodu! Každou noc tady sedím a ráda vzpomínám, protože jsem měla v životě to nejlepší. Ne to třetí, nebo to druhé, ale to jediné a nejlepší! Teď tady sedím a ráda vzpomínám!

Pojď už, pojď, musíme na nádraží!

Počkej, tohle si přece nedám ujít!

Spočítala jsem noci, kdy jsem ho držela v náručí, a mohu vám přesně říci, kolikrát to bylo. Každou noc po dvanáct let. Čtyři tisíce tři sta a osmdesát! Tolik nocí jsem ho držela v náručí! Někdy jsem ani nespala a objímala jsem ho celou noc. To mi stačí až dodnes! Truchlím po něm. Ano, můj polštář není jedinou noc suchý, ale ráda vzpomínám. Byla bych špatná a ubohá žena a nezasloužila bych si žít pod jednou střechou se svou dcerou a s urnou s jeho požehnaným popelem, s tím popelem z růží, kdybych po takových vzpomínkách, po takovém muži, šla k nějakému starému chlapevi, bez vášně. k nějakému plešatému břicháči, který páchne potem a kořalkou - a namlouvala si, že tohle je milování! Já vím co je milování! Mně stačí vzpomínky! /Nemůže popadnou dech, jako by právě vyběhla po schodech/ Jen si jděte a dělejte to, jen běžte na ulici a nechte si házet na hlavu pytlíky se špinavou vodou. Já jsem ráda, že mohu vzpomínat na lásku muže, který byl můj - jen můj! Nikdy se ho nikdo nedotkl! Jen já! Jen já! /Lapá po vzduchu a vyběhne na verandu. Slunce ozáří její postavu. Najednou se rozvzlyká. Hledá v kabelce kapesník/

/přistoupí k otevřeným dveřím/ Že se ho nikdy jiná ženská nedotkla?

/s divokou hrdostí/ Nikdy, nikdy, jen já!

Flora Znám někoho, kdo by mohl o tom něco vypravovat!
A není to daleko odtud! V hotelu Esplanade v ba-
ru!

Bessie Estellu Hohengartenovou?

Flora Estellu Hohengartenovou! Co prodává kořalku pod
rukou! Tu z Texasu!

Bessie Vem si blůzu a pojď!

Flora Všichni to vědí, jen Serafina ne. Říkám jen to,
co vyšlo najevo při vyšetřování, a ona tehdy le-
žela v posteli se zavřenýma očima a měla hlavu
schovanou pod prostěradlem jako pštrosice v pís-
ku! Zapni mi tu zatracenou blůzu! A byl to jak-
sepatri poměr, žádné máš mě rád, drahoušku, ahoj,
milánku. Chodili spolu víc než rok.

/Serafina stojí na verandě a dveře za
ní jsou otevřeny. Je celá ozářená slun-
cem. Když slyší slova za svými zády, ja-
ko by ji zasáhl blesk. Pomalu se otáčí.
Její šaty nejsou zapjaty na zádech a
je vidět růžové kombiné. Tápá jednou ru-
kou, narazí na sloupek verandy, kterého
se zachytí; ta hrozná slova ji zasahují
stále hlouběji. Hudba zní v nemiloer-
dém kontrapunktu/

Bessie Neříkej jí to. Lepší je nic nevědět.

Flora Ten vejťaha měl na prsou vytetovanou růži a Es-
tella byla do něho tak zblázněná, že si taky ne-
chala vytetovat růži.

/Serafina vykročí a Flora se k ní zlo-
myslně obrátí/

No jo, růži na prsou, zrovna jako ten Talián!

Serafina /velmi tiše/ Lhářko... /Vstoupí dovnitř, toto
slovo jí zřejmě dodalo sílu/

Bessie /nervózně/ Pojď už, Floro, pojď, prosím tě!

Serafina /strašlivě křičí/ Lhářko! Lhář - ko! /Zabouchne
dveře tak silně, že se zeď zachvěje/

Bessie /vyděšená/ Vypadneme, Floro!

Flora Ať si řve až pukne. Co je mi po ní?

/Serafina popadne koště/

Bessie Co chce dělat?

Flora Vím já!?

Bessie Já se těch Taliánů bojím!

Flora Já se zas nebojím nikoho.

Bessie Uhodí tě!

Flora Jen ať to zkusí!

/Ale obě ženy ustupují ke dveřím. Serafina se na ně náhle vrhne s koštětem. Bije Floru přes boky a přes záda. Bessie se vytratí. Ale Flora je zatlačena do kouta. Stůl se převrátí. Venku volá Bessie policii a řve: "Vražda! Vražda!" Školní hudba hraje vojenský pochod od Sousy. Flora se vrhne divoce proti napráženému koštěti a vyběhne z domu. I ona začne volat o pomoc. Serafina běží za nimi. Bije do vzduchu koštětem. Obě ženy s vrískotem prchají. Flora křičí na útěku/

Dám ji zavřít! Policie! Policie! Dám tě zavřít!

Serafina Mě zavřít, mě zavřít, ty špindíro, ty čarodějnice, ty lhářko. Lhááárkooo!

/Vrátí se do domku a těžce oddychujíc opře se na okamžik o pracovní stůl. Pak zase spěchá ke dveřím, zabouchne je a zavře na závoru. Běží k oknům, zabouchne okenice a zasune zástrčku. V pokoji je teď tma, jen věčné světlo v rubínové sklenici před Madonou svítí a jemné paprsky světla pronikají okenicemi. Serafina jako pomatená/

Mě... mě... zavřít... ty děvko, ty běhno, ty

lhářko! /Bezradně se potácí, neví co počít se svým velkým raněným tělem. Lapá po vzduchu, monotonně a bezradně opakuje "lhářko" a bije kolem sebe. Ráda by věřila, protože to zoufale potřebuje, že si ta žena všechno ve zlosti vymyslíla. Ale pronesená slova jí uvízla v hlavě a ona je stále mumlá nahlas a přitom jako zbavená smyslů mlátí kolem sebe v omezeném prostoru salonku/ Ta ženská... Estella...

/Opět zazní školní hudba/

Hudba... už hrají... Zmeškám slavnost... /Couvne k Madoně/ Estella... Estella Hohengartenová? "Košili pro muže kterého miluji"?... "Ten muž je divoký jako cikán!"... Ó, o, Panenko Maria... Růžové hedvábí... /Zamíří do jídelny, pak zděšeně couvne zpátky/ Ne, ne, ne, ne, ne! Na nic se nepamatuji! To nebylo tohle jméno, ne, ne! Nevzpomínám si na jméno!

/Hudba zní hlasitěji/

Slavnost... ve škole... už je pozdě!... Přijdu pozdě!... Ó, Panenko Maria, dej mi... znamení. /Zvedne hlavu k sošce a napjatě a vylekaně poslouchá/ Co?... Řeklas něco, Madonna mia... Co?... Ó, Panenko Maria... dej mi znamení!

/Jeviště se zatmí/

Šestý obraz

O dvě hodiny později. Vnitřek domku je, až na věčné světlo před Madonou, ponořen do úplné tmy. Okenice jsou zavřeny, není tu nic vidět, takže ani nevíme, zda je Serafina uvnitř. Jasně vidíme jen modré, hvězdami ozdobené roucho. Madony nad mihotajícím se světlem v rubínové sklenici. Ale za chvíli slyšíme Serafinin hlas, tišý a slabý, hlas člověka, který je v koncích.

Serafina /velmi tiše/ Ó, Panenko Maria, dej mi znamení...

/Venku je slyšet veselý smích. Z náspu přijdou Rosa a Jack s růžemi a dárky. Volají na někoho, kdo zůstal vzadu ve voze/

Jack

Kam se jede?

Dívčí hlas /od silnice/ Na třech plachetnicích na Diamantový mys!

Mužský hlas Sraz je za půl hodiny u městského přístavu!

Rosa Zastavte se pro nás! /Vyběhne po schodech/ Je zamčeno! Maminka je pryč/ Klíč je v krmítku pro ptáky!

/Jack najde klíč a odemkne. Když vstoupí, salonek je slabě osvětlen/

Jack Je tu tma!

Rosa Maminka je pryč!

Jack Jak to víš?

Rosa Bylo zamčeno a okenice jsou zavřené. Polož ty růže.

Jack Kam?

Rosa Někam, kamkoliv! Pojď sem!

/Jack k ní poněkud ostýchavě přistoupí/
Chci tě naučit jedno italské slovíčko: Bacio.

Jack Co to znamená?

Rosa Tohle a tohle a tohle! /Zahrne ho polibky, Jack se s námahou odtrhne/ Jen si představ. Před týdnem v pátek jsem ještě neměla ponětí, že na světě existují chlapi. Věděl jsi před večírkem, že existují děvčata?

Jack No, to jsem věděl...

Rosa /ho nepustí/ Vzpomínáš si, cos mi řekl na parketu? "Drahousku, moc se na mě tiskneš!"

Jack No... bylo tam moc horko a... vůbec taková tlačení.

- Rosa Když mě kamarádka učila tančit, ptala jsem se, jak poznám, kterým směrem vykročí tanečník. A ona mi odpověděla, to musíš vycítit tělem, a já na to, jak to mám vycítit tělem, a ona nato, až se k němu přitulíš. Proto jsem se k tobě tulila. Ani jsem si to neuvědomila... Cha, cha! Teď ses začervenal! Neodcházej! A za chvíli jsi mi řekl: "Jemínáčku, ty jsi krásná!" A já jsem vybafla: "Promínte," a utekla jsem na toaletu. Víš proč? Abych se podívala do zrcadla. A zjistila jsem, že máš pravdu! Poprvé v životě jsem byla hezká. To tys mě udělal hezkou, když jsi řekl, že jsem krásná!
- Jack /pokorně/ Jsi hezká, Roso! Tak hezká, že...
- Rosa Ty ses také změnil. Přestal ses šmát a žertovat. Proč ses najednou stal starší a vážnější?
- Jack Víš, drahoušku, jsi trochu...
- Rosa Co trochu?
- Jack /nalezl správné slovo/ Divoká!
- /Rosa se směje. Jack uchopí její ovázané zápěstí/
- Nevěděl jsem, že bys něco takového mohla udělat.
- Rosa Ale to nic není! Sundám kapesník a zapomeň na to!
- Jack Jak jsi mohla udělat něco takového kvůli mně? Já přece za to nestojím!
- Rosa Nikdo za moc nestojí, dokud ho nemiluješ.
- Jack Dej mi ten kapesník. Ukážu ho kamarádům na lodi a řeknu: je to krev jedné krásné dívky, která se podřezala z lásky ke mně!
- Rosa Nebuď tak sebevědomý! Je to víc jodu než krve!
- Serafina /prudce z vedlejšího ztemnělého pokoje/ Buď zticha, ty huso!

/Rosa a Jack se od sebe rychle odtrhnou/

Jack /bázlivě/ Tušil jsem, že tam někdo je!

Rosa /sladce a jemně/ Mami? Jsi tam, mami?

Serafina Ne, ne, nejsem tu, jsem mrtvá a pochovaná!

Rosa Je to máma!

Jack Tak já radši půjdu... počkám na tebe venku...

Rosa Ne, jen zůstaň! Mami, je tady Jack. Jsi pěkně oblečená?

/Žádná odpověď/

Proč je tam taková tma? Otevři okenice, Jacku.
Chci tě seznámit s maminkou.

Jack Abych snad radši šel...

Rosa Ne! Otevři okenice!

/Okenice se otevřou a Rosa odhrne závěs mezi oběma pokoji. Sluneční světlo zaplaví jeviště. Serafina sedí zhroucená v jídelně u pracovního stolu se šicím strojem. Je groteskně obklopena figurínami, jako kdyby se s nimi mlčky radila. Polosvlečená a neupravená vypadá komicky a zároveň otřesně. Rose je velmi trapně/

Maminko, slíbilas, že se hezky oblečeš! Počkej chvílku venku Jacku! Co se stalo mami?

/Jack zůstane v salónku. Rosa zatáhne závěs, popadne šaty a přikryje Serafinu. Odhrne jí vlasy ze zpoceného tváře, utře jí obličej kapesníkem a napudruje. Serafina se podrobí této proceduře s nepřítomným výrazem v očích. Rosa jí zvedá ruce/

Posaď se, sedni si pořádně!

/Serafina se napřímí v křesle, ale stále vypadá jako omámená. Rosa se vrátí do salónku a rozhrne závěs/

Pojď dál Jacku! Maminka tě chce poznat!

/Rosa se celá chvěje nedočkavostí, když nervozní Jack vstoupí do salonku. Než však vejde, Serafina se s tichým zasténáním znovu zhroutí na židli. Rosa ostře/

Mami, sedni si pořádně, mami!

/Serafina se opět zpola napřímí/

Celou noc nespala! Maminko, to je Jack Hunter!

Jack Dobrý den, paní Delle Rosová. Velice mě těší...

/Pomlka. Serafina se lhostejně dívá na chlapce/

Rosa Mámo, maminko, řekni něco!

Jack Snad si tvoje matka přeje, abych...

/Rozpačitě ukazuje na dveře/

Rosa Ne, ne, maminka je jen unavená. Maminka je švadlena a musila šít spoustu šatů na školní slavnost! Maminko, kolik šatů jsi ušila na slavnost?...

Serafina /tupě/ To nic...

Jack Těšil jsem, se, že vás uvidím na slavnosti, paní Delle Rosová.

Rosa Maminka byla asi moc unavená a nemohla přijít.

Serafina Roso, zavři dveře na verandu, zavři a zamkni. Byl taďy... policajt...

/Pomlka/

Co?... Co?...

Jack Moje sestra dnes dostala vysvědčení. Byla tam moje maminka a tetička a celý houf sestřenic. Doufal jsem, že je všechny poznáte...

Rosa Jack ti přinesl kytky.

- Jack Snad máte ráda růže, stejně jako já. /Podává jí kytici/
- /Serafina ji roztržitě vezme/
- Rosa Maminko, řekni něco, něco docela obyčejného, řekni "děkuji".
- Serafina Děkuji.
- Rosa Vyprávuj mamince o slavnosti, Jacku!
- Jack Moje matka říkala, že to bylo jako v pohádce.
- Rosa Pověz jí, jak byli oblečeni kluci.
- Jack A jak byli oblečeni?
- Rosa Ty sis nevšiml? Měli modré kabátky a bílé kalhoty a každý měl na klopě karafiát. Tři páry, maminko, ti tam tančili takový staromódní tanec, menuet, na Mendelssohnovu Jarní píseň! Že to bylo hezké, Jacku? Jedna holka klopýtla, nebyla zvyklá na dlouhé šaty! Klopýtla a upadla - cha - cha-cha! To byla legrace, že jo, Jacku?
- Jack /ustaraně/ Myslím, že maminka...
- Rosa A moje cena, zapomněla jsem na cenu...
- Jack Kde je?
- Rosa Položils ji u dveří, když jsi odemykal.
- Jack Promiňte, přinesu ji. /Odejde salónkem/
- /Rosa běží k matce a poklekne u ní/
- Rosa /zděšeně šeptá/ Maminko, tobě se něco stalo! Co se ti stalo, maminko? Proč nic neříkáš, mami? To kvůli tomu, co bylo ráno? Už jsem si dávno sundala obvaz, bylo to jen škrábnutí. Tak už se nezlob mami! Mysli si, že to byl zlý sen, a ve skutečnosti se nic nestalo! Mami! /Rychle ji několikrát políbí na čelo/

/Jack se vrátí a drží v ruce dva velké svazky ovázané bílou saténovou stuhou/

- Jack Tady je to!
- Rosa Podívej se, mami, co jsem dostala.
- Serafina /tupě/ Co?
- Rosa Malý naučný slovník!
- Jack Je tam všechno! Od Abrakadabra až po Zoologickou zahradu! Moje sestra to Rose záviděla - sama dostala jen vysvědčení.
- Serafina /se trochu probere/ Vysvědčení? Tys nedostala vysvědčení?
- Rosa Ovšemže dostala, maminko! Tady je! Podívej se ! /Drží před sebou vysvědčení ovázané stužkou/
- Serafina To je dobře. Dej to do zásuvky, kde je tatínkovo prádlo.
- Jack Můžete být pyšná na svou dceru. Stála přede všemi a přednášela básen, paní Delle Rosová.
- Rosa Ano, maminko! Byla jsem tak rozčilená!
- Jack Paní Delle Rosová, vaše dcera Rosa byla tak hezká, že když se objevila na jevišti, všichni udělali "Óóóó!" Přesně tak to bylo. Víte, jak to myslím? Všichni a najednou - óóóó! Jako... jako když zahučí vítr! Obdivovali vaši dceru Rosu - byla tak... krásná! /Přistoupí k Serafině a nakloní se, aby jí všechno vylíčil, přímo do obličeje. Pak se naprímí a hrdě se usměje na Rosu/ To musí být hezký pocit, být matkou nejkrásnější dívky na světě!
- Rosa /je náhle u vytržení/ Cha-cha-cha-cha! / Radostí zvrátí hlavu dozadu/
- Serafina /se zvedne/ Tsss!
- Rosa Cha-cha-cha-cha-cha! /Nemůže přerušit svůj nadšený smích. Přitiskne si ruku k ústům, ale smích nepřestává perlit/

Serafina /náhle vstane ve vzteku/ Blázníš! Tak dost už!
Konec!

/Rosa se točí na místě, aby zakryla
svou radostnou křeč/

/Jackovi/ Dejte ty knihy do salónku a zavřete
dveře na verandu. Byl tady policajt, něco se
stalo...

/Jack vezme knihy/

Rosa Mámo, takovou jsem tě ještě neviděla! Co si po-
myslí Jack?

Serafina Co je mi do toho, co si pomyslí?... Ty divoké,
bláznivé stvoření... máš oči jako tvůj otec...

Jack /se vrátí/ Ano, paní Delle Rosová; můžete být
opravdu hrdá na svou dceru!

Serafina /po pomlce/ Jsem hrdá... na památku jejího otce.
Byl baron...

/Rosa uchopí Jackovu ruku/

Kdo jste vy? Kdo jste - prosím vás?

Rosa Maminko, vždyť jsem ti ho představila. Je to Jack
Hunter.

Serafina Hun - ter?

Jack Ano, milostpaní, Hunter. Jack Hunter.

Serafina Jack Hunter? Hunter přece znamená lovec! A co lo-
víte?

Rosa Maminko!

Serafina Po čem jdou všichni takoví lovci? Po dobré zába-
vě, a čerta se starají o to, kdo za ni zaplatí.
Je mi nanic z mužských, nemohu je ani vystát,
skoro jako ženské. Jdi ven, Roso, chci si s ním
promluvit.

Rosa Nepřivedla jsem Jacka proto, abys ho urážela!

- Jack Jen jdi, drahoušku, ať si tvá matka může se mnou pohovořit. Myslím, že má trochu nesprávný dojem...
- Serafina /významně/ Dojem... ten mám!
- Rosa Půjdu se převléknout, mami. Mami, nekaž mi ten nejšťastnější den mého života. /Jde do zadního pokoje/
- Jack /po trapné pomlce/ Paní Delle Rosová...
- Serafina /opraví jeho výslovnost/ Dellé Rosová...
- Jack Mrzí mě, to, paní Dellé Rosová. Věřte, mi paní Dellé Rosová, mě ani nenapadlo, že vyvolám rodinný spor. Přijel jsem domů, po třech měsících plavby na moři, přistál jsem v New Orleansu a zajel domů k rodičům. Moje sestra šla na taneční zábavu do školy. Vzala mě s sebou a tam jsem potkal vaši dceru.
- Serafina A co jste s ní dělal?
- Jack Na zábavě? Tančili jsme. Sestra říkala, že Rosa má velmi přísnou matku a nesmí chodit s chlapci, tak když zábava skončila, řekl jsem: "Škoda, že se mnou nesmíš chodit," a ona řekla: "Jaks na to přišel, že nesmím?" Tak jsem si myslel, že se sestra mylila a dali jsme si schůzku na příští večer.
- Serafina A co jste dělali příští večer?
- Jack Šli jsme do biografu.
- Serafina Co jste tam dělali?
- Jack V biografu? Snědli jsme pytlík bonbónů a dívali se na film.
- Serafina Rosa přišla o půlnoci a řekla mi, že byla u kamarádky, učily se spolu vlastivědu.
- Jack Já přece nemůžu za to, co vám namluvila!

- Serafina A příští večer?
- Jack Ve čtvrtek? Byli jsme bruslit!
- Serafina A pak?
- Jack Po bruslení? Šli jsme do bufetu a dali jsme si zmrzlinu.
- Serafina Byli jste sami?
- Jack V bufetu? Ne, byla tam spousta lidí. A na klužišti teprve.
- Serafina Tak vy jste s Rosou nebyl sám?
- Jack Byl nebyl, proč se tak vyptáváte? Nechápu, kam tím míříte?
- Serafina Jsme ze Sicílie. U nás nesmějí mladé dívky zůstat o samotě s chlapci, se kterými nejsou zasnoubeny.
- Jack Paní Dellé Rosová, jsme přece v Americe!
- Serafina Ale my pocházíme ze Sicílie a máme prudkou krev. Moje dcera je panna. Je panna - nebo byla - ráda bych věděla, jak je to teď!
- Jack Paní Dellé Rosová, musím vám něco říct. Možná, že mi nebudete věřit. Nevím, jak bych vám to řekl... ale já... já jsem taky... ještě se ženskou... nic...
- Serafina Cože? Tomu nevěřím!
- Jack Namouduši, je to pravda. Bylo to poprvé, co jsem...
- Serafina Co jste?
- Jack Poprvé, co jsem opravdu toužil...
- Serafina Toužil po čem?

Jack Po milování...

Serafina A to jste námořník?

Jack /těžce povzdychne/ Ano, paní Dellé Rosová. Měl jsem hodně příležitostí... Ale... vždycky jsem si přitom vzpomněl na maminku... A pokaždé mě napadlo, jestli by ji maminka považovala za slušnou dívku...

Serafina Ale mou dceru, mou Rosu, tu by maminka schválila, co? Řekla by, synáčku, jen do toho!

Jack Paní Dellé Rosová! /Rozpačitě/ Paní Dellé Rosová, jsem...

Serafina Ještě před čtrnácti dny jsem ji plácla přes ruku, když si rozškrábala komáří štípnutí. Do školy jezdila na kole. A teď najednou mám v domě šelmu. Říká mi, že je zamilovaná. Jste snad také zamilovaný?

Jack /slavnostně/ Ano, paní Dellé Rosová, jsem zamilovaný! A moc!

Serafina Jste oba ještě děti... Tutti due bambini...

/Vstoupí Rosa, oblečená na výlet/

Rosa Můžeme jet na Diamantový mys!

Serafina Jdi na verandu. Diamantový mys!...

Rosa /udělá posměšně pukrle/ Ano, mami!

Serafina Co jste? Katolík?

Jack Já? Ano, milostpaní, katolík.

Serafina Nevypadáte na to!

Rosa /křičí ode dveří/ Proboha, mami, jak vypadají katolíci? Jinak než ostatní?

Serafina Zůstaň venku, až tě zavolám!

/Rosa si stoupne ke krmítku pro ptáky
a modlí se. Serafina se obrátí k Jacko-
vi/

Otočte se!

Jack Cože mám udělat?

Serafina Řekla jsem, že se máte otočit!

/Jack se rozpačitě otočí/

Proč jsou vaše námořnické kalhoty tak těsné?

Rosa /naslouchá na dvoře/ Panebože!

Jack /se začervená/ Já nevím. Na tohle by mohli odpo-
vědět jedině admirálové, paní Dellé Rosová...

Serafina A co ta náušnice, nač je ta zlatá náušnice?

Rosa /křičí ode dveří/ Za to, že přeplul rovník, mami!
Třikrát přeplul rovník... byl uveden k Neptunovu
dvoru a od té doby nosí zlatou náušnici jako sta-
rý mořský vlk!

/Serafina vyskočí a zabouchne dveře. Zou-
falá Rosa běží kolem domku a vyčerpaná,
se zavřenýma očima, se opře o palmu. Do
dvora se přisourá Čarodějnice a naslou-
chá/

Serafina Vidíte ji? Mám v domě šelmu!

Jack Paní Dellé Rosová, myslím, že všichni Sicilané
jsou velmi vznětliví...

Serafina Nedovolím, aby toho někdo zneužil...

Jack Paní Dellé Rosová, za koho mě máte?

Serafina Víím, co chtějí mužský. Nestačí jim jíst s holka-
ma bonbóny a chodit s nimi bruslit! A chlapci ma-
jí stejné chutě, i když jsou mladší. Pojdte sem!
Pojdte sem!

- Jack Prosím, milostpaní... Jak je to?
- Serafina Přísahám před Matkou Boží...
- Jack Přísahám před Matkou Boží...
- Serafina Přísahám na požehnanou krev Ježíše Pána...
- Jack Přísahám na požehnanou...
- Serafina Na požehnanou krev Ježíše Pána...
- Jack Ježíše...
- Serafina Že budu ctít nevinnost dcery Rosaria Delle Rose.
- Jack Že budu ctít nevinnost... Rosy...
- Serafina Pokřičujte se!

/Jack se pokřičuje/

Tak, a teď můžete vstát! Vstaňte! Teď vám věřím...

/Rosa skočí dovnitř a běží k Serafině s rozpřaženými pažemi a divokým radostným voláním/

Nech mě, nemůžu vydechnout!

/Venku se čarodějnice jedovatě chechtá/

- Rosa Maminko, drahá maminko, nedýchej! Ó, Jacku! Polib maminku! Mamí, prosím tě, polib Jacka.

- Serafina Políbit? Mě? Ne, ne, ne. Polibte mi ruku... /Upejpavě natáhne ruku a Jack jí ruku hlasitě políbí/

- Rosa /popadne láhev s vínem/ Mami, kde jsou sklenice?

/Serafina odejde pro sklenice, Rosa se prudce obrátí k Jackovi. Vášnivě uchopí jeho ruku, přitiskne si ji napřed ke krku, potom k ustům, a pak na prsa. Když se Serafina vrátí se sklenicemi, Jack jí vytrhne ruku. Ze silnice jsou slyšet hlasy/

Hlasy ze silnice
Rósóóó! Rósóóó!

/Je slyšet troubení auta/

Serafina Ó, zapoměla jsem na dárek za vysvědčení. /Sedne si na bobek před kredencí a vytáhne z dolní zásuvky vkusně zabalený balíček/

/Opět zazní troubení auta a hlasy ze silnice/

Rosa Volají na nás! Už jdeme! Jacku! /Vyběhne ze dveří a křičí na matku/ Sbohem, mami!

Jack /běží za Rosou/ Sbohem, paní Dellé Rosová!

Serafina /nepřítomně/ Jsou to náramkové hodinky, osmnácti-karátové... /Uvědomí si, že zůstala sama/ Roso!
/Jde ke dveřím s dárkem v rukou/

/Motor auta zavrčí, jsou slyšet hlasy, vůz odjíždí. Serafina se vypotácí na verandu. Jednou rukou si zacílání oči, druhou s dárkem natahuje před sebe/

Roso, Rosa, tumáš dárek! Podívej se, hezký dárek!

/Ale vůz se rozjíždí, je slyšet "sbohem". Hlasy rychle mizí v dálce. Serafina se nepřítomně otočí zády k oslnivému slunečnímu světlu a hmatá po dveřích. Zvenčí se Čarodějnice jízlivě zachechtá. Serafina nepřítomně rozbalí dárek a vyndá malé zlaté hodinky. Natáhne je a přidrží u ucha. Pak jimi zatřepe a opět je přiloží k uchu. Vztáhne ruku s hodinkami před sebe a hledí na ně divoce/

/Serafina se třikrát uhodí do prsou/ Tik-tak-tik-tak-tik-tak! /Přikročí k Madoně a upře na ni pohled/ Promluv ke mně, Panenko Maria! Madonna mia, dej mi znamení!

D r u h é d ě j s t v í

První obraz

Téhož dne o dvě hodiny později.

Serafina vyjde na verandu, bosa, jen v kombiné. Má kruhy pod očima, obličej a krk se jí lesknou potem. Na kombiné jsou tmavé skvrny od vína. Sotva stojí na nohou, ale nedokáže zůstat v klidu. Neustále sténá a vzdychá.

Horký vítr šumí v rákosí. Malé děvčátko Vivi přistoupí k verandě a prohlíží si Serafinu jako zvíře v kleci. Vivi líže tyčinku sladké třtiny a má umazaná ústa a prsty; stojí, cumlá a upřeně hledí. Serafina uhýbá jejímu pohledu. S námahou vleče šedou rozbitou proutěnou židli z verandy do dvora před domkem a těžce do ní klesne. Židle stojí nakřivo, s jednou zlomenou nohou. Vivi se potměšile blíží k Serafině. Ta se nadzvedne a vztekle se na ni podívá. Dítě s chichotem uteče k verandě.

Serafina /znovu klesne do židle/ Ó, Madonna, Madonna mia, dej mi znamení... /Vzhledne k oslnivě bílé obloze/

/K domu se blíží Otec De Leo. Serafina se schoulí v židli, aby ušla jeho pozornosti. Kněz zaklepe na dveře. Když mu nikdo neodpovídá, rozhlédne se po dvoře, spatří Serafinu a jde k ní. Přistoupí až docela blízko a s laskavou přísností ji osloví/

Otec De Leo Dobrý den, Serafino...

Serafina /slabě, s nechutí/ Dobrý...

Otec De Leo Jsem překvapen, že vás vidím venku jen takhle. Co to máte na sobě? To je přece prádlo! Ramínko vám sklouzlo a vlasy máte, Serafino, jako byste si je namočila do oleje... chápu, proč si sousedky po obědě ani nezdrímou. Raději sedí venku, aby nezmeškaly podívanou... kterou jim připravujete! Posloucháte mě?... Musím vám říci, že od Rosariovy smrti vypadáte a chováte se prapodivně, přímo neuvěřitelně! I ve smutku může žena vypadat důstojně, ale když to zachází příliš daleko, pak je to sebetřýzen! Věděl jsem, že to tak dopadne, když jste jednala proti zákonu církve a dala jste svého muže zpopelnit!

/Serafina vstane a vrávorá zpět k verandě. Otec De Leo jde za ní/

Postavit si doma modlu a uctívat urnu s popelem.

/Serafina klesne na schody/

Posloucháte mě?

/Na náspu se objeví dvě ženy a sestupují k domku. Serafina těžce vstane a jde jim naproti jako unavený býk očekávající další útok/

Serafina Co si přejete, signory? Já už nešiju! Přestala jsem šít. /Strhne tabulku se zdi a zahodí ji/ Máte jistě dost práce, signory, jděte si po svém! Nepostávejte u mého domu!

Otec De Leo Ty ženy to s vámi myslí dobře!

Serafina Ne, vůbec to se mnou nemyslí dobře. Myslí si, že vědí něco, co Serafina neví! Myslí si, že mě podváděl! Ale není to vůbec pravda /Šourá se opět před dům/

Otec De Leo /jde za ní/ Volala jste mě dnes ráno celá zoufalá!

Serafina Volala jsem vás ráno, a teď je odpoledne!

Otec De Leo Musil jsem křtít vnuka našeho starosty!

Serafina Ovšem, starosta je důležitější než Serafina!

Otec De Leo Nechodíte ke zpovědi!

Serafina /se pustí zpátky na verandu/ Ne, nechodím, nikam nechodím... Auu... /Zvedne jednu nohu a poskakuje po druhé/

Otec De Leo Píchla jste se do nohy?

Serafina /klesne na schody/ Ne, ne, ne, nepíchla jsem se, ne, ne...

Otec De Leo Pojďte dovnitř. Vymyji vám ránu.

/Serafina vstane a kulhá do domku/

Chodíte bosa, můžete z toho mít otravu.

Serafina To nic není...

/Na náspu se objeví malý chlapec s červeným drakem v ruce, běží a mává jím ve vzduchu přesnými pohyby, jako by signalizoval komusi v dálce. Serafina si dlaní zaclání oči, aby mohla pozorovat draka, a náhle jako by z jeho pohybů vyčetla otřesné poselství, slabě vykřikne a zavravorá zpátky na verandu. Oří se o sloupek a začne si rvát vlasy/

Otec De Leo /k ní znovu poněkud plaše přistoupí/ Serafino!

Serafina Co... co... co chcete?

Otec De Leo Mám žízeň, nemohla byste mi přinést trochu vody?

Serafina Vemte si ji sám. Z vodovodu... Nemohu dovnitř.

Otec De Leo Proč nemůžete dovnitř?

Serafina Dům má plechovou střechu. Nemohu tam dýchat.

Otec De Leo Nemůžete uvnitř dýchat?

Serafina Ne, nemohu. Střecha je plechová a já ne...

/Čarodějnice rozhrne rákosí a předstírá, že volá na slepici/

Čarodějnice Put, put, put, put! /Skrčí se a dívá se pod verandu/

Serafina Co je to? Snad ne... No, to se ví, čarodějnice!
/Popadne květináč se zvadlou kytkou a jde přes dvůr/ Čarodějnice! Čarodějnice!

/Čarodějnice vzhledne a začne couvat/

Ano, ty, ty!... Ty nehledáš žádnou slepici! Klid se k čertu z mého dvora!

/Čarodějnice ustupuje do rákosí se vztek-
lým bručením. Serafina si třikrát odpliv-
ne přes levé rameno. Kozel zamečí/

Otec De Leo Nemáte žádné přátele, Serafino!

Serafina Já nepotřebuju přátele!

Otec De Leo Jste dosud mladá! Můžete ještě milovat a mít dě-
ti. Pamatuji se na vás, jak jste chodila na ve-
likonoční mši v modrých hedvábných šatech, nesla
jste se jako dáma, a měla jste na sobě kus modré
oblohy! Hrdě jste si vykračovala, ano, až příliš
hrdě. Teď se hrbíte a šouráte bosa! Žijete jako
trestanec, a oblékáte se jako do vězenských had-
rů. Nemáte přátele, nestýkáte se s žádnými žena-
mi, jste...

Serafina Ne, nestýkám se s těmi ženskými! /Hledí na ženy
na náspu/ Figuríny v mém domě jsou mi milejší, ty
si aspon nevymýšlejí žádné lži! Co je tohle za
ženské? /Vášnivě je napodobuje/ Ach, tatínku, ach,
létátko, ach, ach... Je jim třicet a už ani nevě-
dí, co je to manželská postel! Odstěhují ji do
sklepa, koupí si úzkou postel z obchodního domu
a usínají na břiše!

Otec De Leo Pozor na jazyk, Serafino!

Serafina Berou životu všechnu krásu! Místo srdce mají led-
ničku! A pro muže není život s takovými ženskými
také žádná radost. Chodí do hospody, perou se,
chlastají a zanášejí svým ženám, které nejsou
schopny zářivé lásky. Já, já jsem Rosariovi dá-
vala všechnu krásu! Pro mne byla manželská pos-
tel něco nádherného, posvátného. Teď na ní ležím
a jenom sním a vzpomínám! Pro mne je stále nád-
herná a nevěřím, že můj vyvolený mi byl nevěrný!

/Ženy si šeptají/

Co, co si to tam povídají? Vědí snad něco, co já
nevím?... Ne, ne, jediné, co chci, je znamení...
znamení od Panenky Marie, že lež je jenom lež a
nic jiného! A pak...

/Ženy na náspu se smějí. Serafina k nim
prudce vykročí. Ženy se rozutečou/

Jen si kdákejte, kdákejte jako slepice, když je polejou vodou...

/Zazní ironický smích/

Otec De Leo Ve všech dveřích se vám lidé smějí!

Serafina Já se taky směju! Slyšíte, jak se směju?

/Začne se hlasitě a nuceně smát, napřed na verandě, potom u úpatí náspu, pak zase před domkem/

Cha-cha-cha-cha-cha! Všichni se smějeme... Cha-cha-cha-cha!

Otec De Leo Přestaňte. Myslete na svou dceru!

Serafina /pochytila jen slovo "dceru"/ Vy, vy myslíte na mou dceru. Dnes ráno jste ve škole rozdávali vysvědčení, odměny a vysvědčení! Mé dceři jste dali pár svazků naučného slovníku! A čemu jste ji naučili? Už teď svádět mužské. Ano, ano, tomu jste ji naučili, svádět a podvádět. Víte, co v té škole dělají? Kází mladé holky! Pořádají tancovačky pro holky, které blázní po mužských. A na takové tancovačce potkala moje dcera námořníka se zlatou náušnicí! Nosí kalhoty tak úzké, že by se na ně žádná ženská neměla ani podívat! Dnes ráno... dnes ráno si chtěla podřezat žíly, že jsem ji nepustila ven!... A teď všichni odjeli na nějaký ostrov, prý na výlet... všichni odjeli lodí!

Otec De Leo Je to školní výlet pod dozorem učitelek!

Serafina Tak... učitelky jsou s nimi! Ty staré panny, posedlé mužskými! A co budou na tom ostrově vyvádět?

Otec De Leo Serafino Delle Rosová! /Zvedne židli za opěradlo a vleče ji na verandu, právě když si Serafina chce zase sednout/ Nařizují vám, abyste šla dovnitř!

Serafina Dovnitř? Půjdu, ano, půjdu dovnitř, když mi zodpovíte jednu otázku. Zodpovíte mi jednu otázku?

Otec De Leo Zodpovím, když budu umět.

Serafina Ó, vy to umíte!... Můj muž k vám chodil ke zpovědi! /Otočí se tváří v tvář knězi/

Otec De Leo Ano, zpovídal se u mne...

Serafina /s námahou/ Zpovídal se vám někdy o nějaké ženské?

/Dítě vykřikne a běží před dům. Otec De Leo popadne svůj slamák. Serafina pomalu kráčí k němu. Kněz chce odejít. Serafina běží za ním/

Počkejte! Počkejte chvíli!

Otec De Leo /bázlivě, ani na ni nepohlédne/ Co chcete?

Serafina Odpovězte mi! /Udeří se do hrudi/ Mluvil s vámi o nějaké ženské?

Otec De Leo Víte přece, že se nesmíte takhle ptát. Nemohu porušit povinnosti duchovního. Zpovědní tajemství je posvátné. /Chce odejít/

Serafina /běží za ním, uchopí ho za rukáv/ Musím to vědět! Mně to můžete říci!...

Otec De Leo Pusťte mě, Serafino!

Serafina Ne, nepustím, dokud mi neodpovíte! Velebný pane, povězte mi to prosím vás! Já zešílím! /Šeptá divoce/ Nebo půjdu dovnitř a rozmlátím tu urnu s popelem, jestli mi to neřeknete! Zblázním se, budu-li žít s těmi pochybami v srdci! Rozmlátím urnu a rozházím popel... mého muže!

Otec De Leo Co vám mám povědět? Stejně nechcete věřit tomu, co každý o něm ví!

Serafina Co každý o něm ví!... Kdo ví, co každý ví?...

/Sousedky, které slyší tuto rozmluvu, se začínají shromažďovat kolem nich, jsou ohromeny Serafininou prudkostí a pobouřeně bručí/

- Otec De Leo /polekaně/ Dejte mi pokoj... Jsem už starý na takové výstupy, Serafino... Každý...
- Serafina /divoce, ochraptěle šeptá/ Nikdo neznal mou růži, tu nejkrásnější růži na světě, nikdo ji neznal tak jako já, a teď mohou lhát, protože ta růže už nežije. Chtějí, abych rozbila mramorovou urnu... abych ji rozmlátila! Abych rozházela popel z mé růže právě proto, že jsem prožila tolik lásky. Závidí mi tu lásku... Nepřejí nikomu takovou lásku... Myší pištění je jim milejší! A tomu říkají známé věci! Co ví každý!... A kdo ví, co každý ví? Proto vám lidi věří, že nikdo nic neví!
- Otec De Leo Serafino! Lidé se na vás dívají!
- Serafina Jen ať se dívají! Aspoň se pobaví! Už dávno jsem chtěla říci nahlas, co mám na srdci, a teď...
- Otec De Leo Jsem starý člověk, a nemám dost sil. Je mi šedesát sedm let. Mám snad volat o pomoc?
- Serafina Jen volejte! Volejte o pomoc, ale já vás stejně nepustím, dokud mi to neřeknete!
- Otec De Leo Nechováte se jako slušná žena!
- Serafina Ne, nejsem slušná! Jsem jenom žena!
- Otec De Leo Vy nejste žena, jste zvíře!
- Serafina Ano, zvíře! Zvíře! Jen jim to řekněte a hodně nahlas, aby to slyšeli v celé ulici! Vdova Delle Rosové, není slušná, není žena, je to zvíře! Napadla kněze! A strhne s něho tu černou kutnu, když jí neřekne, že ty zdejší děvky lžou!
- /Jak hádka pokračuje, přistupují sousedky stále blíž, chtějí zachránit kněze a pomoci mu uniknout Serafině, která na něho útočí už téměř fyzicky. Farář křičí "Policie", ale ženy od něho Serafinu odtáhnou a se slovy útěchy ho odvádějí pryč/
- /Serafina spíná ruce/ Ano, taková jsem, taková jsem... Zavřete mě... Nebo rozmlátím ten mramor...

/Pohodí hlavou a přitiskne si pěsti na oči. Pak jako šílená vyběhne ke schodům a klesne na zem/

Assunta

Serafino! Dceruško! Pojď domů!

Serafina

Nech mě, stařenko! /Přejde pomalu ke schodům, klesne na ně, sedí jako unavený člověk s koleny od sebe a s hlavou opřenou do dlaní/

/Děti se kradmo vrátí k domku. Malý kluk po ní vystřelí z praku. Serafina se s výkřikem prudce zvedne. Děti se s vřískem rozutečou. Serafina opět klesne na schody, pak se opře o sloupek, zírá na oblohu a kolébá celým tělem/

Ó, Madonna, Madonna, Madonna mia, dej mi znamení!

/Jako ironická odpověď na tuto výzvu se objeví obchodní cestující a jde k verandě. Je to tlustý mužík v plátěném obleku, se slamákem na hlavě, se žlutou, červenou a fialovou stuhou. Má brunátný obličej a v podpaží na kabátě má velké skvrny od potu. Má košili šeríkové barvy a bleďomodrého motýlka s velkými žlutými puntíky. Jeho vstup doprovází krátký satirický hudební akord/

Cesták

Dobré odpoledne přeju, milostpaní!

/Serafina pomalu vzhledne/

/Cesták mluví sladce, jako by pronášel modlitbu/ Mám u sebe jednu malou novinku, kterou nabízím jen skutečně vybraným lidem za reklamní cenu. Rozumíte, co tím míním? Ne za normální prodejní cenu, ale za cenu tak nízkou, že to ani nekryje výrobní náklady, a to všechno jen proto, abychom se zavedli na pobřeží Mexického zálivu. Ta novinka, milostpaní, kterou vám velkoryse nabízím, je důležitější než televize a způsobí převrat v rodinném životě celé Ameriky. Nemyslete si, že s tím chodím po domech, kdepak, prodávám to jen obchodníkům, ale když jsem zastavil s vozem u pumpy, všiml jsem si, že jste si vyšla trochu na vzduch, a tak jsem si řekl, že se u vás stavím, abych...

/Ze silnice je slyšet, jak zabrzdí velký nákladní vůz a mužský hlas křičí/

Hlas Alvara Hej, ty všiváku, ty piráte jeden...

Cesták /vytáhne z kapsy vzorek/ Vidíte, milostivá paní, tahle věcička je zdánlivě nepatrná. Raťte si ale povšimnout, jak je úhledná a nezabere víc místa než...

/Z náspu sestoupí Alvaro. Je mu asi čtyřicet, je snědý a velmi hezký. Je to typ mladého muže z jižní Evropy, který připomíná hladkého mladého býka. Je zavalitý, jeho tělo je pevné, jako vymodelované, a jeho kudrnaté vlasy jsou černé až domodra. Jeho tvář a chování jsou poněkud komické, je půvabně rozpačitý, nápadně nenucený, často překvapený vlastními slovy a jednáním, jako by netušil, že je jich schopen. V okamžiku, kdy poprvé slyšíme jeho hlas, zazní tympán, napřed pianissimo, pak hlasitěji, jak se Alvaro blíží, a nakonec vrcholí, když se objeví před Serafinou u jejího domu/

Alvaro Hej, ty!

Cesták Pro tebe nejsem žádný hej nebo počkej! Tak raťte se podívat, milostpaní, co se stane, když zmáčknu knoflík...

/Cosi vyskočí Serafině přímo do tváře. Ta to odstrčí s hněvivým výkřikem. V tom se blíží Alvaro ke schodům na verandu a celý se chvěje vzteky. Potí se a zalyká nahromaděnou zlostí na celý nepřátelský svět, personifikovaný v tomto okamžiku obtloustlou postavou Cestáka/

Alvaro Hej! Jak si to představuješ? Co tě to napadlo v té zatáčce? Vždyť jsi mě vytlačil ze silnice!

Cesták /Serafině/ Promiňte, okamžik! /Výhrůžně se otočí k Alvarovi/ Něco se vám nezdá, pane Makaroni?

Alvaro Nejsem žádný Makaroni!

Cesták Tak tedy pane Špagety!

Alvaro /téměř se zakyjá vztekem/ Nejsem žádný makaroni,

ani žádný špagety, jsem člověk a řídím nákladák s banány. Pracuji pro Velkoobchod s jižním ovocem, abych si vydělal, ne abych si hrál na silnici na kovboje a Indiány s nějakým pitomým banditou. Od křižovatky u Christianu máme čtyřpásmovou silnici, dávám ti znamení, abys předjel, ale ty se mi zavěsíš na paty, troubíš a křičíš na mě "Taliáne", "prevíte", "hýbej, Taliáne, klid se, prevíte", a na té zatracené zatáčce mě předjedeš, vytlačíš mě ze silnice a ještě povykuješ, "ty štěně taliánský čubky!" Tohle já si nedám líbit, to teda ne! Dobře, že ses tu zastavil. A vyndej to cigáro z huby! Ven s tím cigárem!

Cesták

Vyndej je za mne, ty slimáku!

Alvaro

Když ti to cigáro vyndám já, tak ti ho zas nacpu do huby! Živím tři lidi, a když se poperu, šéf mě vyhodí z práce, ale já se poperu, a ať si mě vyhodí! Vyndej to cigáro!

/Začínají se shromažďovat zvědavci. Serafina hledí na Alvara a má oči jako náměsíčná. Náhle tiše vykřikne a zdá se, že upadne/

Vyndej to cigáro z huby!

/Vytrhne doutník z Cestákových úst a Cesták prudce kopne kolenem Alvara do slabin. Alvaro se sehne, zasténá bolestí a zavravorá k verandě/

Cesták

/odchází a křičí/ Mám tvoje číslo, ty makaroni! A znám se s tvým šéfem!

Alvaro

/řve/ Propadni se na místě! /Náhle klopýtne na schodech/ Paní, paní, pusťte mě dovnitř.

/Jakmile vejde, začne hlasitě vzlykat opřen o zeď a křečovitě se směje. Zvědavci venku se smějí a rozejdou se. Serafina pomalu vstoupí dovnitř. Mřížkované dveře hlasitě vržou ve zrezavělých pantech a houpají se sem a tam. Serafina se ohromena upřeně dívá na vzlykajícího šoféra. Musíme si uvědomit její podvědomou, hlubokou reakci na tento pro ni tak neočekávaný projev zoufalství, tak prudkého jako její vlastní.

Nastane dlouhá pauza, v níž slyšíme jen mnoukavé vrzání postupně se zavírajících dveří/

Serafina Někdo je... v pokoji? /Chraptivým, chvějícím se šepotem/ Co tady děláte? Proč jste přišel do mého domu?

Alvaro Nechte mě, paní... Prosím vás...

Serafina Nemáte... tady... co hledat!

Alvaro To já vždycky po rvačce... Promiňte, paní. Ale já... /Otrásá se pláčem. Opře se o figurínu/

Serafina Neopírejte se o tu figurínu... Posadte se, když se nemůžete udržet na nohou... Co je vám?

Alvaro Kdykoliv se poperu, vždycky se rozpláču. Nechci, ab' mě někdo viděl. Pro mužského se to nesluší.

/Dlouhá pomlka. Serafinino chování se stává vroucnější/

Serafina Mužský není jiný než ostatní... /Z ničeho nic se jí tvář svraští a poprvé ve hře začne Serafina plakat, napřed tiše, pak nahlas. Za chvíli vzlyká stejně hlasitě jako Alvaro. Mezi vzlyky mu poví/ Vždycky se rozbrečím, když vedle mě někdo pláče...

Alvaro Ne, ne, paní, neplačte! Proč vy byste plakala? Já přestanu, hned přestanu. To se pro mužského nehodí. Stydím se... Hned přestanu... prosím vás, paní... /Stále se krčí bolestí a s rukou na břiše se odvrátí od zdi. Vysmrká se do dvou prstů/

/Serafina mu podá útržek bílého tylu, aby si mohl utřít prsty/

Serafina Máte roztržený kabát.

Alvaro /vzlyká/ Roztržený? Můj služební kabát?

Serafina Ano.

Alvaro Kde?

- Serafina /vzlyká/ Vzadu, dole.
- Alvaro Můj ty bože!
- Serafina Svlekněte ten kabát. Zašiju vám to. Jsem švadlena.
- Alvaro Pane bože! /Vzlyká/ Musím živit tři lidi. /Zvedá tři prsty a zuřivě jimi mává před Serafinou/
- Serafina Dejte mi ten kabát!
- Alvaro Zapsal si moje čísla!...
- Serafina Lidé si vždycky zapisují čísla, čísla vozů, čísla telefonů a vůbec čísla... jen aby si něco zapisovali...
- Alvaro Tři lidi, pochopte to, tři lidi musím živit. Nejsou američtí občané. Nedostanou žádnou podporu, nedostanou nic!
- /Serafina vzlyká/
- Bude si stěžovat šéfovi!
- Serafina Celý den mi bylo do pláče!...
- Alvaro Šéf mi hrozil, že mě vyhodí, když se nepřestanu prát!
- Serafina Přestaňte už, já také přestanu.
- Alvaro Jsem taková měkkota... Odpusťte mi, stydím se...
- Serafina Nestyděte se, svět je příliš zmatený, než aby se člověk musel za něco stydět. Já se taky nestydím za to, že jsem se dnes dvakrát poprala, a dcera mi řekla "jsi odporná"... Musím to zašít ručně, šicí stroj se mi polámal, když jsem se tu porafala s dvěma ženskýma...
- Alvaro Ženské... ty se jen kočkují... /Vysmrká se/

Serafina Buďte tak hodný, otevřte okenice, nevidím na
šití. /Přejde k pracovnímu stolu/

/Alvaro jde k oknu. Když otevře okeni-
ce, ozáří slunce jeho krásné tělo a
zpocená košile se mu lepí na snědou
hrud. Ohromená Serafina zamumlá/

Ó!

/Zazní hudba/

Alvaro Co je, paní?

Serafina /divným hlasem/ To tělo na slunci... jako tělo
muže, který tu žil...

Alvaro Co to říkáte?

Serafina Nic!... Je to tak divné... Nejste z Neapole?
/Navléká nit do jehly/

Alvaro Ne, ze Sicílie!

/Serafina se píchne do prstu a vykřik-
ne/

Co je?

Serafina Píchla... jsem se... Mohl byste se umýt!

Alvaro Kde?

Serafina /téměř neslyšně/ Tam vzadu. /Ukáže neurčitě do-
zadu/

Alvaro Když dovolíte. /Projde kolem ní/

/Serafina v tu chvíli popadne se stolu
zlomené brýle. Drží je jen za jedno zby-
lé sklíčko jako lornon a ohromena si
prohlíží postavu Alvara, procházející-
ho kolem ní k zadnímu pokoji/

Takové kopnutí může mít vážné následky... /Ode-
jde dozadu/

Serafina /po pomlce/ Svatá Madono! Tělo mého muže a ta hlava jako u šaška! /Přistoupí k oltáři/ Panenko Maria! Panenko Maria! /Udělá prosebné gesto/ Promluv na mne!... Řeklas něco? Prosím tě, Madon-
na mia, neslyším tě!... Je to znamení? Chceš mi tím něco naznačit?... Tak co? Ó, Panenko Maria, prosím tě, promluv!... Je to všechno tak divné!

/Vzdá se bezúčelného prošení lhostejné sošky. Pak se vrhne ke kredenci, vyleze na židli a vezme z horní police láhev vína. Nedovede však slézt ze židle. Tiskne zaprášenou láhev k hrudi, krčí se na židli a bezmocně fnuká jako dítě, když se Alvaro vrátí/

Alvaro Ciao!

Serafina Nemohu...

Alvaro Nemůžete dolů?

Serafina Ano... nemohu dolů...

Alvaro Dovolte, signoro! /Zvedne ji ze židle a postaví na podlahu/

Serafina Grazia.

Alvaro Stydím se za to, co se stalo. Muž nemá plakat. Viděl mě někdo?

Serafina Nikdo vás neviděl, jen já. A mně to nevadí.

Alvaro Jste hodná... moc hodná. Nebylo to jen kvůli té rvačce, proč jsem ztratil nervy. Celý den se mi lepila smůla na paty! /Mává zatatou pěstí/

Serafina Celý den!... Mně taky... Co to dnes bylo?

Alvaro Jmenuji se Mangiacavallo, to znamená "žer koně". Je to směšné jméno, já vím. Možná, že před dvěma tisíci a sedmdesáti lety měl nějaký můj pradědeček takový hlad, že sežral koně! Můžu já za to? Dnes jsem dostal výplatní obálku a na ní bylo velkými písmeny místo "Mangiacavallo" na-

psáno "Žerkoně". Cha-cha-cha! Ohromná legrace! Otevřu obálku a najdu v ní lístek: Váš plat byl obstaven. Víte, co to znamená - obstaven?

/Serafina vážně přikývne/

Obstaven! Žerkoně! Bandita na silnici! Na jeden den toho bylo trochu moc! Všechno ve mně vřelo, šílel jsem, plakal jsem, stydím se, nemůžu si pomoci! Taliánský šofér je přece taky člověk! A lidi někdy pláčou...

Serafina Ano, lidi pláčou. Celý den jsem měla oči suché, ale teď jsem si poplakala a je mi líp... Zašiju vám ten kabát...

Alvaro /si olizuje rty/ Co to máte v ruce? Víno?

Serafina Spumanti. Z vinice mého manžela. Delle Rose. To je vznešená rodina. Byla jsem jen obyčejná venkovská holka, ale vdala jsem se za barona! Ještě teď tomu nemohu uvěřit! Neměla jsem ani boty, ale vzala jsem si barona!

Alvaro Promiňte, že jsem tak smělý, kde je teď pan baron?

/Serafina smutně ukáže na mramorovou urnu/

Kde že je?

Serafina V téhle mramorové urně odpočívá jeho popel.

Alvaro Ó, odpusťte, odpusťte! /Pokřikuje se/ Doufám, že odpočívá v pokoji!

Serafina Připomněl jste mi ho.- když jste otvíral okenice. Ne tváří, ale tělem... Přineste mi trochu ledu z ledničky, prosím vás... tam v kuchyni. Měla jsem dnes velmi těžký den...

Alvaro Led?... Ano, led... Hned ho přinesu...

/Když odchází, Serafina si ho opět prohlíží polámanými brýlemi/

Serafina Neuvěřitelné!... Má obličej jako šašek a tělo mého muže!

/Je slyšet, jak Alvaro seká v kuchyni led. Serafina se pokouší vytáhnout vývrtkou zátku z láhve, ale nedovede to. Alvaro se vrátí s malou miskou s ledem. Postaví ji na stůl tak prudce, že jedna kostka spadne pod stůl. Alvaro se nahne, zvedne kostku a otře ji o zpocenou košili/

Podlaha bude asi čistší!

Alvaro Promiňte. Mám to opláchnout?

Serafina Ale ne!

Alvaro Mám rád čistotu... Mám...

Serafina To nic. To nic. Láhev by měla být v ledu, ale když to nejde, tak nejlepší je nalít víno na láhev.

Alvaro Chtěla jste říci na led?

Serafina Ano, na...

Alvaro Dejte to sem, já ji otevřu. Máte na to příliš jemné ruce.

/Serafina mu podá láhev a opět si ho prohlíží zlomenými brýlemi/

Serafina Ty kousky bílého tylu na podlaze - to není sníh. Šila jsem tylové šaty pro školní slavnost. Jedny pro mou dceru a třináct dalších. Jsem úplně vyčerpaná.

Alvaro Víno vám udělá dobře.

/Zvenčí zazní mladé hlasy/

Serafina Potuluje se tu taková divoká parta kluků a holek. Na Sicílii chlapci tančí s chlapci; chlapec tančí s dívkou, jen když si ji má brzy vzít. Ale tady jezdí společně na výlety. Mládenci, děvčata a učitelky posedlé mužskými!

Alvaro Tu máte!

/Zátka vyletí s hlukem. Serafina vykřikne a zavadí o stůl. Alvaro se směje. Serafina se rovněž začne smát, bezradně, nemůže přestat ani popadnout dech/

Mám rád ženy, které se umějí smát z celého srdce!

Serafina A ženy, které umějí plakat z celého srdce?

Alvaro Mám rád všechno, co žena dělá naplno.

/Oba jsou najednou v rozpacích a jejich smích dozní. Serafina upravuje na sobě kombiné. Alvaro jí podá sklenici pěnicího vína s ledem. Serafina zamumlá "Grazia". Aniž si to uvědomí, zvedne k ústům prst, do kterého se píchla a odejde od stolu se sklenicí, kterou nejistě drží v ruce/

/Alvaro stále nervózní/ Je na vás vidět, že jste měla těžký den...

Serafina Jsem tak unavená...

Alvaro /náhle přiskočí k oknu a křičí/ Hej, vy tam, děcka, dolů z toho vozu! Pryč od těch banánů!

/Při slovech "vozu" a "banánů" se Serafina opět zachvěje a rozleje trochu vína na kombiné/

Ty smradi!... Promiňte!

Serafina Vy také vozíte banány?

Alvaro Ano, signoro.

Serafina V desetitunce?

Alvaro V osmitunce.

Serafina Můj muž vozil banány v desetitunce.

Alvaro No, když byl baron.

Serafina Vy vozíte jenom banány?

Alvaro Jenom banány. Co jiného?

Serafina Můj muž taky vozil banány, ale pod nimi měl i jiné zboží. Byl divoký... jako cikán. "Divoký jako cikán"? Kdo to řekl?... Nechci vzpomínat, ale nemohu zapomenout...

/Jejich rozmluva je plná podivného váhání, nedokončených vět a nejistých pohybů. Oba jsou nervově vyčerpáni po zážitcích toho dne. V jejich rozpačitém dialogu je jakási důvěrnost a půvab jako při prvním setkání dvou osamělých dětí. Oba přitom pocítují rozkoš jako při prvním svěžím večerním vánku po celodenním parném vedru. Serafina si bezmyšlenkovitě pohrává s malou památkou ze Sicílie, která stojí na stole/

Farář byl proti tomu.

Alvaro Proti čemu?

Serafina Abych tu měla jeho popel. Je to proti církvi. Ale musila jsem něco mít, a to bylo všechno, co mi zůstalo. /Postaví předmět na jeho místo/

Alvaro Nevidím v tom nic špatného.

Serafina Ne?

Alvaro Ne. Vůbec ne. Tělo hnije, ale popel zůstane vždycky čistý.

Serafina /dychtivě/ Ano, ano, tělo hnije, ale popel, ten je vždycky čistý! Pojďte sem, ukážu vám obrázek z mé svatby. /Opatrně sejme se zdi fotografii/ To jsem já, nevěsta. Bylo mi tenkrát čtrnáct. A tady... tady /bubnuje prstem na obrázek a obrátí tvář s velkýma zářícíma očima k Alvarovi/ tady je můj muž!

/Pomlka. Alvaro jí vezme fotografii, přidrží si ji blízko u očí, pak ji drží daleko od sebe, pak zase blízko u očí a přitom s přiměřenou úctou vzdychá/

Tak co?... Co?... Co říkáte?

Alvaro /pomalu a velmi důrazně/ Krásný muž! Velmi krásný muž!

Serafina /pověsí fotografii zpátky na zeď/ Růže mezi muži! Na prsou měl vytetovanou růži. /Pak náhle/ Věříte, že se občas stávají podivné věci, nebo nevěříte?

Alvaro Kdyby se občas nestávaly podivné věci, nebyl bych tady. Vy byste tu taky nebyla. Nemluvili bychom spolu!

Serafina Viďte. Něco vám povím o mužově tetování. Můj muž měl růži vytetovanou na prsou. Jednou v noci jsem se probudila s hroznou bolestí tady. Rozsvítila jsem a podívala jsem se na svůj prs. A na něm byla vytetovaná růže mého muže, na mně, na mém prsu, jeho růže!

Alvaro To je divné!

Serafina A tu noc... musím mluvit otevřeně, abych vám to mohla říci...

Alvaro Jen mluvte, jsme přece dospělí...

Serafina V tu noc jsem počala syna, chlapečka, kterého jsem ztratila, když jsem ztratila muže...

Alvaro To je divné... Mohla byste mi ukázat tu vytetovanou růži?

Serafina Ó, ta už je dávno pryč, byla tam jen chvilku. Ale viděla jsem ji. Docela zřetelně! Věříte mi?

Alvaro Ano, věřím.

- Serafina Nevím, proč jsem vám to všechno vypravovala. Líbila se mi vaše slova. Tělo hnije, ale popel zůstane vždycky čistý. Neposkvřněný!... Ale víte, jsou lidé, kteří všechno pošpiní. Byly tu dneska dvě takové ženské a před tím popelem v urně mi řekly hnusnou lež! Takovou lež, že kdybych jí uvěřila... rozmlátila bych tu urnu a rozházela popel do větru! /Náhle odhodí sklenici na podlahu/ Takhle bych ji rozmlátila!
- Alvaro Ó, paní baronko!
- Serafina /uchopí koště a zamete střepy/ Pak bych vzala koště a vymetla to ven jako smetí!
- Alvaro /Serafinina vášnivost na Alvara zapůsobila a poněkud ho zarazila/ Jakou lež si ty ženské vymyslily?
- Serafina Ne, ne, ne! Nechci o tom mluvit! /Odhodí koště/ Chci na to zapomenout. Nebyla to pravda, jen samá lež a prolhanost... jako srdce těch děvek, co mi to řekly!
- Alvaro Ano, nejlepší je zapomenout na všechno co bolí.
- Serafina Vzpomínka na lásku nebolí, leda bych uvěřila té lži, která ji pošpinila. Ale já tomu nevěřím. Popel je čistý. Vzpomínka na růži v mém srdci zůstane čirá... Vaší sklenici se stýská...
- Alvaro Vaší také.
- /Serafina naleje do sklenice a Alvaro přechází po pokoji a rozhlíží se. Serafina jde za ním. Pokaždé, když Alvaro něco uchopí do ruky, aby si to prohlédl, Serafina mu to jemně vezme a sama si to se zájmem prohlíží/
- Máte to tu hezké a příjemné.
- Serafina Ale... je to docela jednoduché... Také máte hezký byt?
- Alvaro Bydlím se třemi příbuznými, které živím.

Serafina Jací jsou to příbuzní?

Alvaro /počítá na prstech/ Za první sestra, stará panna, za druhé senilní babička a za třetí povedený tatínek, který nestojí ani za kulku, aby ho člověk poslal do pekla... Všichni tři náramně rádi sedí u karet. Hrají ráno, večer i v poledne. Na stole mají džbán piva...

Serafina Pivo mají také rádi?

Alvaro A jak! A sázejí do lotynky. Letos na jaře dostala má staropanenská sestra nějaké ženské potíže - spíš mám dojem, že jí trochu přeskočilo - a hodila domácnost na krk slabomyslné babičce. Je to moc roztomilá stařenka, až na to, že jak nemá dost peněz na lotynku, tak prostě neplatí hokynáři. Má na to, chuděrka, celý systém, jenže jí to nikdy nevyjde. A účet u hokynáře zatím roste a roste až do aleluja; pak už je to jedno, jak je veliký. Dnes mi hokynář obstavil plat... Tak to u nás chodí. Vyprávěl jsem vám celý svůj život...

/Papoušek zakřičí. Alvaro přistoupí ke kleci/

Ahoj, Andulko, jak se máme?

Serafina Nejmenuje se Andulka, není to ona, ale on.

Alvaro Jak to má člověk poznat, s tím peřím na ocase? /Strčí prst do klece, lehtá papouška, který ho kousne do prstu/ Auuuu...

Serafina /trpí s ním/ Auuuu...

/Alvaro strčí poraněný prst do úst. Serafina strčí stejný prst rovněž do úst. Alvaro jde k telefonu/

Říkala jsem vám, že si máte dát pozor... To chcete volat doktora?

Alvaro Ne, šéfa do Biloxi, abych mu vysvětlil, proč jsem se zpozdil.

Serafina Telefonovat do Biloxi stojí deset centů.

Alvaro S tím si nelamte hlavu.

Serafina Já si hlavu nelámu. Zaplatíte mi je.

Alvaro Jste praktická žena... Prosím Velkoobchod s jižním ovocem v Biloxi - sedm, osm, sedm.

Serafina Jste svobodný a musíte živit tři lidi! /Dívá se mu na dolní část těla/

Alvaro Řeknu vám, po čem toužím a o čem sním.

Serafina Komu? Mně?

Alvaro Toužím po tom, abych jednou potkal rozumnou a ne příliš mladou ženu. Mohla by být o něco starší než já. A vůbec by mi nevadilo, kdyby byla baculatá a neoblékala se zrovna elegantně.

/Serafina si rozpačitě upraví padající ramínko kombiné/

Hlavní u ženy je, aby dovedla člověka pochopit. A sama aby byla rozumná. Byl bych rád, kdyby měla pěkně zařízený byt a nějaké řemeslo, které dobře nese... /Dívá se významně/

Serafina Co by hledala taková žena s pěkně zařízeným bytem a s výdělkem - u muže s třemi příbuznými, kteří hrají karty, pijí pivo a sázejí do lotynky?

Alvaro Co? Lásku a oddanost! V tomhle osamělém a studeném světě!

Serafina Možná, že je osamělý, ale zrovna dnes moc studený není!

Alvaro Lásku a oddanost bych mohl v tomhle osamělém světě nabídnout v zimě, i když je horko, a sám po tom také toužím. Nic jiného nemám. Mangiacavallo nemá nic. Vždyt jsem jen vnuk vesnického blázna z Ribery!

Serafina /s námahou/ Je vidět, že rád žertujete!

- Alvaro To není žert! Namouduši! Dědeček honil mou babičku v zatopeném rýžovišti. Babička klopýtla o mokrý kámen. Nu, a hle! Tady jsem!
- Serafina Měl byste mluvit s větší úctou.
- Alvaro K čemu? K tomu kamenu, o který babička klopýtla?
- Serafina Aspoň k sobě. Přece těžce pracujete, ne?
- Alvaro Kdybych nemusel těžce pracovat, měl bych k sobě větší úctu. Paní baronko, jsem zdravý mladý muž a žiju bez lásky. Prohlížím si obrázky v časopisech. Ty holky na reklamách - víte, co myslím? Tadyhle a tadyhle... /Dotkne se dvou míst na svém těle, což uvede Serafinu do rozpaků, a proto lhostejně řekne/
- Serafina Telefon stojí deset centů za tři minuty. Je obsazeno?
- Alvaro Není, ale šéf je zaměstnán.
- Serafina Tak to bude stát víc. Nejsem milionářka!
- Alvaro Děláte ze sebe chudou. /Vezme kasičku v podobě prasátka a zatřepe jí/ To prasátko vypadá, že je dobře živíte.
- Serafina Samé drobné...
- Alvaro Lepší drobné než nic.
- /Serafina vstane a přísně mu odebere kasičku/
- Cha-cha-cha. Bojíte se, že jsem kasař?
- Serafina Bojím se, že nemáte zrovna nejlepší vychování. Vyřídte si to se svým šéfem nebo zavěste.
- Alvaro Haló. Pan Siccardi? Co je nového v obchodě? Cha-cha-cha! Tady je Mangiacavallo... Co? Už si na mne stěžoval?... Prosím vás, všechno vám vysvětlím... Ten bandita lže... Pane Siccardi. /Zatře-

pe telefonem, pak pomalu zavěsí/ Živím tři lidi -
a teď jsem bez práce...

/Pomlka/

Serafina Zeptejte se v centrále, kolik jste dlužen.

Alvaro Uf! Tři lidi živím - a jsem bez práce!

Serafina A mě moje práce omrzela... Něco vám povím. Otevřete dolní zásuvku tamhle v prádelníku, je tam v hedvábném papíru košile, tak si ji vezměte, než vám spravím kabát. Vyzvednete si ho později.

/Alvaro jde k prádelníku/

Ušila jsem ji pro jednu zákaznici, ale ta si pro ni nepřišla.

/Alvaro vyndá balík/

Je tam přišpendlen papírek s jménem?

Alvaro Anó, je to...

Serafina /dívce, ale přitom se ani nepohne/ Nevyslovujte to jméno! Vyhodte papírek z okna!

Alvaro Proč?

Serafina Zahoďte to! Hned to zahoďte!

Alvaro /zmuchlá papírek a vyhodí ho oknem/ Už je pryč!

/Zazní křik dětí, Alvaro rozbalí balík, drží před sebou košili z růžového hedvá-
bí a projevuje nadšení nad její krásou/

Růžová košile! Čisté hedvábí! Taková košile je
příliš pěkná pro Mangiacavalla! Tady je všechno
příliš pěkné pro Mangiacavalla!

Serafina Nic není příliš pěkné pro muže, je-li hodný!

Alvaro Vnuk vesnického blázna si něco takového nezaslou-
ží!

Serafina Nezáleží na tom, čím jste vnuk, jen si tu košili oblečte. Dávám vám ji ráda!

Alvaro /rozkošnický vylouzne do košile/ Nam, nam-nam!

Serafina Jak se cítíte v tom hedvábí?

Alvaro Jako by mě pohladila dívčí ruka!

/Pomlka. Alvaro se na ni šklebí svými bílými zuby/

Serafina /s_j zase nasadí zlomené brýle/ Hedvábí vás alespoň jenom pohladí.

Alvaro Nepí nic hezčího, než když si lidé dávají dárky!... Teď jste se usmála!... Líbím se vám už trochu víc?

Serafina /pomalu a něžně/ Víte, co měli udělat, když jste byl ještě miminko? Měli vám přilepit uši k hlavě náplastí, abyste nebyl směšný jako panáca, až vyrostete! /Dotkne se jeho uší letmým dotekem, prozrazujícím intenzitu jejího citu. Oba se usmějí a Serafina se rozpačitě odvrátí/

/Zvenčí je slyšet, jak mečí kozel a zapraská dříví. Do dvorka vběhne dítě a křičí/

Salvatore Paní Dell'Rosová! Máte na dvorku kozla!

Serafina Kozel té čarodějnice! /Běží k oknu, prudce otevře okenice a vychýlí se ven/

/Tentokrát je jí toto rozptýlení úlevou. Výjev s honičkou na kozla má ráz bláznivé výtržnosti. Zvenčí je slyšet divoké mečení kozla a zvonění jeho rolniček/

Moje rajčata! Pozor na moje rajčata!

Čarodějnice /vejde do dvora před domkem s útržkem provazu v ruce/ Hej, ty kozle, jedeš, jedeš, potvoro!

Serafina /si odplivne přes rameno/ Čarodějnice! Pustí kozla na dvorek, aby sežral naše rajčata! /Couvne od okna/ Má baziliščí oko a ten kozel také! Kozel

má také baziliščí oko! Vlezl na náš dvorek tu noc, co jsem ztratila Rosaria a svého chlapečka! Madon-na, Madonna mia! Vyžente toho kozla ze dvorka!/Jde k Madoně, cestou si třikrát odplivne přes rameno, zatímco venku pokračuje honička/

Alvaro

Nerozčilujte se! Chytím toho kozla a vrazím mu takovou, že na to do smrti nezapomene! /Vyběhne z domu a připojí se k honičce/

/Malý kluk tluče dvěma poklicemi a zní to jako činely. Účinek těchto zvuků spolu s divokým pokřikováním dětí a mečením kozla je podivný a zároveň krásný. Serafina zůstane ve střehu na půl cestě mezi okenicemi a Madonou. Divoce napodobuje mečení kozla a její tvář je znetvořena nenávistí. Je to zuřivost ženy, která trpí touhou. Konečně je kozel chycen/

Bruno

Už ho mám! Už ho máme!

Alvaro

Jedeš, ty ďáble!

/Alvaro se objeví z druhé strany domku a pevně drží konec provazu omotaného kolem kozlova krku. Za ním jde kluk, který nadšeně tluče poklicemi a posléze Čarodějnice s kouskem provazu v ruce, se šedými chomáči vlasů do čela a s nadzvednutou černou sukní, která odhaluje bosé nohy a chlupatá lýtka. Když tento groteskní průvod dospěje ke schodům domku, objeví se na verandě Serafina, zastře si rukou oči a opět třikrát odplivne přes rameno, právě když přichází Čarodějnice. Alvaro odevzdá kozla čarodějnici a udýchaný se vrátí k domku/

Nic naplat! Už musím pryč. Byla jste na mě moc hodná, paní...

Serafina

Jsem vdova po baronu Delle Rosovi... Promiňte, že... nejsem oblečena...

/Alvaro drží její ruku a vystoupí na schůdek. Serafina pokračuje plaše, zaražená/

Nevypadám vždycky takhle. Dovedu se také upravit.

Když ještě můj muž žil... když se vracel domů, byla jsem vždycky čistě oblečená! A někdy jsem si dokonce dávala do vlasů růži...

Alvaro Růže ve vlasech by vám velmi slušela...

Serafina Vdově se nesluší nosit růži...

/Je slyšet hudbu, někdo hraje na mandolínu/

Alvaro Nemáte pravdu. Růže se hodí vždycky a pro každého. Růže je srdce světa jako srdce je... srdcem těla, ne?... Ale vy, paní baronko, víte, co jste udělala?

Serafina Co? Co jsem udělala?

Alvaro Uložila jste své srdce do mramorové urny, spolu s tím popelem.

/S hudbou zazní teď zpěv a trvá až do konce dějství/

A co když se náhodou někdy za bouřky... nebo když pojedete po silnici desetitunka... ta mramorová urna rozbije? /Náhle ukáže na oblohu/ Podívejte se, podívejte, paní baronko!

Serafina /překvapena/ Na co se mám dívat? Nic nevidím!

Alvaro Tamhle! Vaše srdce uteklo z urny, pryč z toho popela! Tamhle letí - šťastný ptáček! /Zdvihne ruku k blednoucí obloze/

Serafina Ó!

/Alvaro píská jako pták a mává ladně rukama jako křídly/

Vy jste ale šašek! Přestaňte s tím! Mluvím s vámi a vy si děláte legraci... /Proti své vůli se směje tomu, co Alvaro vyvádí/

Alvaro Kdy můžu přivést tu košili?

Serafina Kdy pojedete zase kolem?

Alvaro Dnes večer. Můžu?

Serafina Dívejte se na okno. Budou-li okenice otevřeny a bude se svítit, můžete se zastavit... pro svůj kabát, ale kdyby byly zavřeny, tak radši ne, to bude Rosa doma. Rosa je moje dcera. Je na výletě, možná, že se brzy vrátí, ale víte, jak to na výletech chodí... Čekají na měsíček, aby se zazpívali... Není na tom nic špatného, když si dva dospělí lidé klidně popovídají, ale Rose je teprve patnáct, musí ve mně mít dobrý příklad.

Alvaro Budu se dívat na okno... Na oknoóó! /Napodobuje ptáka, který odlétá a vesele píská/

Serafina Šašku!

Alvaro /je slyšet jeho křik za scénou/ Hej, vy uličníci, jedete z toho vozu! Nesahejte mi na banány!

/Je slyšet, jak nastartuje motor a odjíždí. Serafina stojí bez hnutí na verandě a bloudí očima po obloze/

Serafina Odpusť mi, Rosario!... Odpusť to pomyšlení, že by ta strašná lež mohla být pravdou!

/Světlo na scéně slábne. Malý klučina vběhne na dvůr s velkým zlatistým trsem banánů v ruce. Vivi běží za ním a vříská. Kluk jí uhne. Oba utíkají kolem domku. Světlo zhasíná a opona padá/

T ř e t í d ě j s t v í

První obraz

Večer téhož dne. Děti ze sousedství si hrají u domu. Jedno dítě počítá nahlas po deseti do sta, stojíce opřeno o palmu. Serafina sedí na gauči v salonku. Sedí upjatě a obřadně v šatech, které neměla na sobě od té doby, co jí umřel muž. Ve vlasech má růži. Z jejích pohybů lze soudit, že si oblékla pás, který ji nesnesitelně stahuje.

Ze silnice zazní hluk přijíždějícího auta. Serafina se nadzvedne v podivné, shrbené pozici. Auto projede a nezastaví. Pás se stává nesnesitelným a Serafina se rozhodne, že ho svleče. Jde proto za gauč. S obtížemi dostane pás až ke kolenům, když opět zazní hluk blížícího se nákladního auta. Tentokráte zaskřípou brzdy a vůz zastaví na silnici. Serafina si uvědomí, že je to Alvaro a zoufale se snaží zbavit se pasu, do kterého se jí zapletly nohy. Poskakuje za gaučem, když se objeví Alvaro.

Alvaro /vesele/ Můj šťastný ptáčku! Dívám se na oknoóó!
Paní Delle Rosová!

/Serafina odpoví na toto uvítání zasténáním plným úzkosti. Vrávorá a zoufale klopýtá k závěsům mezi pokoji a dostane se tam právě včas, aby se skryla před Alvarem, který vejde do salonku dveřmi z verandy, zakrytými jen síťovinou. Ne-
se balík a bonboniéru/

Je tu někdo?

Serafina /zprvu neslyšně/ Ano, ano, jsem tady. /Pak hlasitě a chraptivě, když se konečně zbavila pasu/
Ano, ano, jsem tady. /Aby zakryla své rozpaky,
staví sklenice na podnos/

Alvaro Slyším cinkot sklenic. Pomůžu vám. /Jde rychle
za závěs, ale překvapen se zastaví/

Serafina Stalo se vám něco?

Alvaro To je ale překvapení, jak pěkně vypadáte. Taková
mladá, půvabná vdovička!

Serafina Také jste se vyšňořil...

- Alvaro Byl jsem u holiče! Dali mě trochu do parády!
- Serafina /sotva slyšitelně couvne o krok/ Máte... růžový olej ve vlasech...
- Alvaro Růžový olej. Máte ráda tu vůni?
 /Zvenčí je z dálky slyšet křik dětí.
 Pomlka. Serafina pomalu potřásá hlavou,
 vzpomínky drásají její srdce/
 Nemáte... ji ráda? Ó, tak já to hned umyju... vo-
 da odnese všechno... /Zamíří do zadního pokoje/
- Serafina /ho zadrží pohybem ruky/ Ne, ne... vůbec ne...
 Mám tu vůni ráda...
 /Malý klouček vběhne na dvorek, uhne ne-
 viditelnému kamenu, vyplázne jazyk a
 křikne "úúúúú". Pak uteče za dům/
 Neměli bychom si sednout do salónku?
- Alvaro Bude to rozhodně lepší, než tady stát. /Obřadně
 vstoupí/ Posadíme se na gauč?
- Serafina Vy si tam sedněte. Já si vezmu tuhle židli.
- Alvaro /zklamán/ Nerada sedíte na gauči?
- Serafina Nesedí se mi tam dobře. Mám ráda za zády něco
 tvrdého...
- Alvaro Ta židle mi nepřipadá dvakrát pohodlná.
- Serafina Je to moc pohodlná židle.
- Alvaro Ono se líp mluví, když dva lidé sedí vedle sebe
 na gauči.
- Serafina Na židli se mi mluví stejně dobře jako na gauči...
 /Pomlka. Alvaro nervózně škube ramenem/
 Proč škubáte ramenem?

- Alvaro Jo, tohle... Je to takový zvyk, víte nervy...
- Serafina Myslela jsem, že vás škrtí šaty...
- Alvaro Koupil jsem je před čtyřmi roky, když jsem se chtěl ženit.
- Serafina Ale neoženil jste se?
- Alvaro Daroval jsem nevěstě sklíčko místo diamantu. Dala si to ověřit. A pak mi práskla dveřmi před nosem.
- Serafina Snad bych to měla udělat zrovna tak.
- Alvaro Dát mi sklíčko?
- Serafina Ne, zabouchnout dveře.
- Alvaro Neměla upřímné oči. Vaše oči se dívají upřímně. Podejte mi ruku, budu vám číst osud.
- /Serafina odstrčí svou židli/
- Vidím ve vašem životě dva muže. Jeden je moc hezký. Druhý zas není. Má příliš velké uši, ale pořád ne tak velké, jako jeho srdce! Má na krku tři příbuzné... Totiž vlastně čtyři. Cha-cha-cha!
- Serafina Který je ten čtvrtý?
- Alvaro Ten, kterého má každý muž: stojí nejvíc peněz, způsobuje největší mrzutosti a znamená odpovědnost! Cha-cha-cha!
- Serafina Doufám, že nemyslíte na žádné sprostárny. /Vstane a otočí se k němu zády/ Co je to za nádhernou červenou krabici?
- Alvaro Dárek pro jednu nervózní, ale moc roztomilou paníčku!
- Serafina Čokoláda! Grazia! Děkuji! Jde to na tloušťku!

- Alvaro Vy přece nejste tlustá. Jste pěkně baculatá! /Natáhne ruku, aby ji štípl do bílé paže/
- Serafina Ne, prosím vás, neznervózňujte mě. Jestli mi povolí nervy, zase se rozbřečím...
- Alvaro Mluvme o něčem jiném, co by vás přivedlo na jiné myšlenky. Říkala jste, že máte mladou dcerku?
- Serafina /přidušeným hlasem/ Ano. Mám mladou dcerku. Jmenuje se Rosa.
- Alvaro Rosa! Rosa! Je hezké?
- Serafina Má oči po otci i jeho divokou umíněnou krev. Dnes dokončila střední školu... Moc jí to slušelo v bílých týlových šatech, s velkou kyticí růží...
- Alvaro Vsadím se, že nebyla hezčí než její maminka s tou růží ve vlasech!
- Serafina Je jí teprve patnáct.
- Alvaro Patnáct?
- Serafina /nejistě pohladí své modré hedvábné šaty/ Ano, teprve patnáct.
- Alvaro A milého už má, vidíte?
- Serafina Námořníka.
- Alvaro Jéjé! To se nedivím, že jste nervózní!
- Serafina Nechtěla jsem jí dovolit, aby chodila s tím námořníkem. Má v jednom uchu zlatou náušnici!
- Alvaro Santa Madonna!
- Serafina Dnes ráno si podřezala zápěstí - ne moc, ale přece až do krve... kuchynským nožem!
- Alvaro Hm, hm! To je ale zbrklé děvče!

Serafina Musila jsem dovolit, aby ho přivedla na návštěvu. Říká, že je katolík. Donutila jsem ho, aby si klekl před Matkou Boží a přísahal, že se nedotkne Rosiny nevinosti! Ale copak já vím, jestli je opravdu katolík?

Alvaro /ji vezme za ruku/ Chudinka, maminka ustaraná! S tímhle se budete muset smířit. Dříve nebo později se její nevinosti přece jen dotkne. Má nějaké tetování?

Serafina /zaražená/ Kdo že má... co?

Alvaro Ten námořník, co chodí s vaší dcerou, jestli má nějaké tetování?

Serafina Proč se ptáte?

Alvaro Námořníci obvykle mívají tetování.

Serafina Jak já mám vědět, jestli má tetování nebo nemá?

Alvaro Já mám!

Serafina Vy že máte tetování?

Alvaro Ano, namouduši!

Serafina Jaké tetování?

Alvaro Hádejte!

Serafina No... nějakou černošku... svlečenou.

Alvaro Žádnou černošku!

Serafina Tak asi velké červené srdce a na něm nápis "Maminka".

Alvaro Kdepak, paní baronko!

/Sundá vázanku, pomalu rozepne košili a přitom na ni hledí s významným vřelým úsměvem. Rozhrne rozepjatou košili

a ukáže jí nahou hruď. Serafina vykřikne a zvedne se/

Serafina Ne, ne, ne!... Snad ne růži? /Říká to, aby zakryla své city/

Alvaro Ano, ano, růže!

Serafina Není mi dobře. Je tu dusno...

Alvaro Co je vám? Co říkáte?

Serafina Dům má plechovou střechu... Je tu nesnesitelně dusno... Musím ven, na vzduch. Pro... Promínte! /Vyjde na verandu, přidrží se sloupku, aby neupadla, těžce oddychuje, s rukou na hrdle/

Alvaro /jde pomalu k ní, něžně/ Nechtěl jsem vás vylekat! Moc mě to mrzí!

Serafina /s vynuceným klidem/ Nemluvme o tom! Kdekdo může mít vytetovanou růži... To nic neznamená... Víte přece, jak to vypadá, když je střecha celá z plechu. Slunce do ní praží od rána do večera a vychladne až po půlnoci...

Alvaro Ano, až po půlnoci!

/Serafina se slabě usměje, nemůže popadnout dech, opře se čelem o sloupek. Alvaro se prsty jemně dotkne jejích zad/

V ložnici je horko k zalknutí... Když si jdete lehnout, nemáte asi nic na sobě...

Serafina Nesnesu žádnou přikrývku...

Alvaro Ani noční košili. /Jeho prsty se přitisknou na její záda/

Serafina Prosím vás! Vedle bydlí taková ježibaba, pořád mě pozoruje!

Alvaro Tak dlouho už jsem nepohladil žádnou ženu!

/Serafina hlasitě zasténá a otočí se ke dveřím/

Kam jdete?

Serafina Zpátky dovnitř. /Vstoupí do salóнку, stále se nutí do klidu/

Alvaro /jde za ní/ Co se zase stalo?

Serafina Mám pocit, že jsem něco zapomněla.

Alvaro Co?

Serafina Už nevím.

Alvaro Jistě to nebylo nic důležitého, když už nevíte... Chcete, otevřeme tu bonboniéru a dáme si čokoládu.

Serafina /uvítá každé rozptýlení/ Ano, otevřte to!

/Alvaro jí podá první bonbón. Serafina se na něj dívá a nevnímá/

Alvaro Snězte ho... Když ho nesníte hned, roztaje vám v ruce a budete mít prsty celé od čokolády!

Serafina Ale ne...

Alvaro Snězte ho!

Serafina /s odperem/ Nemohu, nemohu. Já se udusím! Snězte ho sám!

Alvaro Dejte mi ho do pusy!

/Serafina mu vloží bonbón do úst/

Vidíte! Máte prsty celé zlepené!

Serafina Ó! Půjdu si umýt ruce! /Vrávoravě se zvedne/

/Alvaro ji uchopí za ruku a olizuje jí prsty/

- Alvaro Ňam, Ňam, báječné!
- Serafina Nechte toho, nechte toho, není to od vás hezké...
- Alvaro Já jen olizuji tu čokoládu z vašich prstů...
- Serafina Ne, ne, ne! Mám patnáctiletou dceru!
- Alvaro Člověk je tak starý, jak se cítí, paní baronko!
A teď se pěkně posaďte. Prsty máte čisté jako
lilie.
- Serafina Ani nevíte, jak mi je!
- Alvaro Vy nevíte, jak je mně!
- Serafina Co je vám?
- /Alvaro k ní místo odpovědi vztáhne dla-
ně, jako by se ohříval ve studeném poko-
ji/
- Co tohle zas znamená?...
- Alvaro Venku je teplo, ale mě zebou ruce...
- Serafina Špatný oběh krve...
- Alvaro Ba ne, až příliš prudký!
- /Alvarův hlas se chvěje, je prosebný,
trochu se k Serafině přiblíží shrben ja-
ko žebrák/
- Cítím tu laskavé teplo ženy...
- Serafina /couvá, nejistě/ Umíte tak sladce mluvit... Víte
jak na ženské...
- Alvaro Ne, ne... já dobře vím, co je to žena... Žena,
to je světice, to je slunce.... /Uchopí její ru-
ku, kterou se Serafina před ním brání, a prudkým
pohybem si ji přitiskne na hrud/ Bez ženy by rů-
že nerozkvetla na keři, bez ní by strom nedal ovo-
ce...

- Serafina Já vím... A nákladák by nevozil banány... Pane Mangiacavallo, tohle je moje ruka, a žádná houba. Má kosti. A to bolí.
- Alvaro Promiňte, paní baronko. /S úklonou pustí její ruku/ Mně je pořád zima, protože můj život nehřeje světlo a teplo ženy. Musím chodit po světě s rukama v kapsách! /Prudce si zastrčí ruce do kapes, pak je stejně prudce vyndá. Z kapsy mu vypadne malý kroužek, zabalený v celofánu. Alvaro si toho nevšimne, ale Serafina to zpozorovala/ Vy nemáte ráda poezii. Jak má s vámi mužský mluvit?
- Serafina /zlověstně/ Poezii mám ráda. Ale je snad poezie to, co vám vypadlo z kapsy?
- /Alvaro se podívá dolů/
- Ne, ne, tamhle u vaší nohy!
- Alvaro /zaražen, když si uvědomí, co spatřila/ Ale... to nic! /Nohou odkopne balíček pod gauč/
- Serafina Vedete moc hezké řeči... A pak vám něco takového vypadne z kapsy! Jděte pryč, vy zbabělče! /Majestátně odejde z pokoje a zatáhne za sebou závěs/
- /Alvaro se zoufale chytí za hlavu. Pak plaše přistoupí k závěsu/
- Alvaro /pokorně/ Paní baronko...
- Serafina Zvedněte, co vám vypadlo z kapsy, a běžte s tím do baru na náměstí! Sbohem!
- Alvaro Paní baronko. /Rozhrne závěs a nakoukne dovnitř/
- Serafina Řekla jsem sbohem. Tady není žádný hampejz a já nejsem lehká holka!
- Alvaro Pochopte!
- Serafina Pochopila jsem všechno až moc dobře. Myslel jste, že jste přišel k lehké ženské...

Alvaro Mýlíte se, paní baronko! /Vstoupí do druhého pokoje, klekne před ní, přitiskne tvář k jejímu boku. Mluví přerývavě/ Taková jemná žena! Takové hezké stvoření!

Serafina Jděte pryč! Chováte se neslušně! Nechte mě, okamžitě mě nechte!

/Vytrhne se mu a běží do salónku. Alvaro za ní. Celá honička je groteskně prudká a směšná. Převrhnu stojací lampu. Serafina popadne krabici s čokoládou a rozpřáhne se, aby mu ji vrhla do tváře, nepřestane-li ji pronásledovat. Alvaro opět klekne na kolena, předkloní se, tluče pěstmi o podlahu a vzlyká/

Alvaro Vždycky všechno takhle zpackám!

Serafina Vstaňte, vstaňte, dělejte - vy vnuku vesnického blázna! Lidé se na vás dívají oknem... Vedle bydlí stará čarodějnice...

/Alvaro pomalu vstane/

Kde je ta košile, kterou jsem vám půjčila?

/Alvaro se žalostně šourá přes celý pokoj a podá jí úhledný balíček/

Alvaro Sestra to pro vás zabalila! Byla šťastná, že jsem potkal tak hodnou paní!

Serafina Snad si nemyslí, že já budu platit účty hokynáři a ona bude hrát v lotynce?

Alvaro Nic takového si nemyslí. Moje sestra je stará paní! Tolik si přála mít synovce a neteře...

Serafina Tak jí vyřiďte, že ode mne nebude mít ani synovce, ani neteře!

/Alvaro z rozpaků prudce zaškube rameny a šourá se tam, kde nechal klobouk. Od-foukne z něho prach a otře dýnko rukávem. Serafina si tiskne pěst k ústům, když vidí jeho neohrabané pohyby. Je poněkud zaražena jeho pokorou. Mluví

se zdůrazněnou důstojností vdovy, jejíž
ctnost obstála ve zkoušce/

Pane Mangiacavallo, povězte mi, prosím vás, pravdu. Kdy jste si dal vytetovat tu růži?

Alvaro /se plaše a smutně podívá na klobouk/ Dnes...
Po večeri...

Serafina To jsem si mohla myslit! A udělal jste to jen
proto, že jsem vám vyprávěla o mužově tetování.

Alvaro Chtěl jsem se... vám zavděčit... abyste byla šťastná!

Serafina Tohle vypravujte někomu jinému!

/Alvaro si nasadí klobouk s omluvným
gestem/

Po večeri jste si dal vytetovat růži a koupil
bonboniéru, a pak jste přišel sem, abyste mě
svedl!

Alvaro Bonboniéru jsem koupil už dávno!

Serafina Jak dávno? Jestli to není moc choulostivá otázka!

Alvaro Koupil jsem ji tenkrát, když mi dívka, co jsem
jí dal to sklíčko, přirazila dveře před nosem...

Serafina Dobře vám tak! Aby vás přešla chuť klamat ženy!
Na to nejste dost mazaný! A košili si vemte. Můžete si ji nechat.

Alvaro Jak to?

Serafina Nechte si ji. Já ji nechci.

Alvaro Vždyť jste ji před chvílí chtěla zpátky?

Serafina Je to přece pánská košile, ne?

Alvaro Vyčítala jste mi, že vám ji chci ukrást.

Serafina Byla jsem z vás celá nervózní!

Alvaro Můžu já za to, že jste už tak dlouho vdova?

Serafina Mýlíte se!

Alvaro Vy se mýlíte!

Serafina Tak se oba mýlíme!

/Pomlka. Oba zhluboka vzdychnou/

Alvaro Měli bychom být přátelé, ale mám dojem, že jsme dnes oba vykročili levou nohou! Víte co, já půjdu ven a pak se vrátím a začneme všechno od začátku!

Serafina Nemá to smysl! Mám dnes smůlu od samého rána, kvůli těm ženským. Byly tu ráno dvě ženské a chtěly mi namluvit, že mi můj muž byl nevěrný!

Alvaro Jak je možné být nevěrný vdově?

Serafina Ale už dřív! Říkaly, že můj muž měl poměr s jednou ženskou v baru na náměstí. Jaké to bylo jméno na tom papírku na košili? Vzpomínáte si na to jméno?

Alvaro Vždyť jste mi nařídila, abych...

Serafina Nevadí! Vzpomínáte si?

Alvaro Vzpomínám, protože tu ženskou znám. Bylo tam napsáno Estella Hohengartenová.

Serafina Zaveďte mě k ní! Pojďte se mnou do baru... Pojďte tam teď, hned! /Běží do jídelny, vezme ze zásuvky příborníku nůž a schová ho do kabelky. Pak se rychle vrátí a čepel nože jí čouhá z kabelky/

Alvaro /zpozoroval nůž/ Tam se platí vstupné!

Serafina Však ho zaplatím, nebojte se! Pojďte tam hned, teď!

Alvaro Ale zábava tam bývá až o půlnoci!

Serafina Roztočím to tam dřív!

Alvaro Program začíná ve dvanáct!

Serafina Já to začnu hned. /Běží k telefonu/ Taxík, prosím. Potřebuji taxík do hotelu na náměstí, ano, jsem doma... Ano, kamžité sem přijedte a pojedeme do hotelu... Kam že má přijet?... Panebože, jaké to mám číslo domu? Ano, ano, U zatačky 64!... Ale honem, už at jste tu!

/Venku zamečí kozel/

Alvaro Paní baronko, z kabelky vám čouhá nůž! /Uchopí kabelku/ Co s ním chcete?

Serafina Vyříznout té ženské její prolhaný jazyk! Má tu drzost tvrdit, že měla na nadrech tetování mého muže, a že Rosario mě podváděl! Vyříznu jí srdce, jako ona vyřízla srdce mně!

Alvaro Tady nebude nikdo nikomu vyřezávat srdce!

/Venku je slyšet, jak přijíždí vůz a Serafina vyběhne na verandu/

Serafina /křičí/ Haló, taxi... Taxi!...

/Auto projede, aniž zastaví. Se zoufalým zasténáním vyjde Serafina na dvorek. Alvaro jde za ní se sklenicí vína v ruce/

Bolí mě... u srdce...

Alvaro /ji něžně vede zpět do domu/ Napijte se trochu vína, paní baronko, tady na verandě, a podívejte se tamhle na tu hvězdu. /Vede ji ke sloupku na verandě a vloží sklenici do jejích třesoucích se rukou. Serafina je teď povolná/ Víte, jak se ta hvězda jmenuje? Venuše! Jediná hvězda na nebi, co má ženské jméno! A kdo ji tam dal? Snad pan Siccardi, vedoucí dopravního oddělení Velkocobochu s jižním ovocem? Ne. Bůh ji tam dal! /Vstoupí do domu a vyndá nůž z její kabelky/ A přitom jsou lidé, kteří na nic nevěří. /Zvedne telefonní sluchátko/ Prosím 4, 6, 9, 7, 0.

Serafina Co to děláte?

Alvaro Napijte se vína a já to všechno vyřídím! /Do telefonu/ Chtěl bych mluvit s tou slečnou, co prodává kaňalku, ano, prosím, se slečnou Estellou Hohengartenovou...

Serafina Nemluvte s tou ženskou, je to lhářka!

Alvaro Kdepak, Estella nelže. Ta vám všechno řekne na rovinu... Estella?... Tady je Mangiacavallo. Chci se vás na něco zeptat, něco osobního. Jde o jednoho fešáka, jezdil s nákladákem, už nežije, ale svého času byl u vás v baru pečený vařený... Jmenoval se... /Tázavě se obrátí ke dveřím, kde stojí Serafina/ Jak se jmenoval paní baronko?...

Serafina /sotva může popadnou dech/ Rosario Delle Rose!

Alvaro Jmenoval se Rosario Delle Rose.

/Pomlka/

Opravdu?... To je ale škoda!

Serafina /upustí sklenici a s divokým křikem vpadne do salonku. Vytrhne Alvarovi z rukou sluchátko a křičí do telefonu/ Tady je jeho žena! Co víte o mém muži, co jste si o něm vymyslela?

/Ze sluchátka zní pronikavý hlas/

Hlas /jasně a hlasitě/ Copak si už nepamatujete? Přinesla jsem vám růžové hedvábí na košili. Vy jste řekla: "Pánskou košili?" a já řekla "Ten muž je divoký jako cikán!" A když myslíte, že lžu, tak si přijďte a já vám ukážu jeho růži vytetovanou na mých nadrech!

/Serafina drží sluchátko od sebe, jako by bylo žhavé. Pak je s divokým výkřikem hočí na podlahu. Vrávcravě se potácí k Madoně. Alvaro ji popadne za loket a něžně ji usadí na gauč/

Alvaro Klid, klid, paní baronko! To přejde, za chvíličku to lude pryč!

/Položí ji na záda, pak zvedne sluchátko a zavěsí ho/

Serafina /se zvedne z gauče/ Točí se... celý pokoj se se mnou točí!

Alvaro Zůstaňte ležet... já vím, co vám pomůže! Ručník a trochu ledu na čelo, paní baronko! Jen ležte, hned to zařídím! /Jde do kuchyně a volá odtud/ Hned to bude, paní baronko!

/Do dvorka vběhne malý chlapec. Opře se o kmen palmy a nahlas počítá/

Chlapec Deset, dvacet, třicet...

/Z kuchyně je slyšet, jak Alvaro roztlouká led/

Serafina Kde jste? Kde jste?

Alvaro Tady v kuchyni... Jen co roztluču led...

Serafina Pojďte sem...

Alvaro Hned to bude...

Serafina /se obrátí k oltáři se zařatými pěstmi/ Nenávídím tě, nenávídím... /Jde pomalu, jakoby z donucení k oltáři s napřaženou chvějící se rukou/

Chlapec Sedmdesát, osmdesát, devadesát, sto! /A pak divoce/ Kdo schovaný není, tomu dobře není!

/Při tomto zvolání Serafina popadne mramorovou urnu a prudce ji hodí do nejzazšího kouta. Rázem si zakryje rukama tvář. Venku je slyšet, jak matky volají děti domů. Jejich hlasy jsou něžné jako hudba, slábnou a opět sílí. Děti se postupně objevují před domem, vyčerpané divokou hrou/

Giuseppina Vivi! Vivi!

Peppina Salvatore!

- Violetta Bruno! Pojď domů, domů!
- /Děti se rozběhnou/
- Alvaro /vstoupí se sekáčkem na led/ Ulomil jsem špičku.
- Serafina /odtrhne ruce od obličeje/ Nechci žádný led...
/Rozhlédne se, jako by náhle nabyla jakési divoké síly. Mluví chraptivě, celá se chvěje napětím, přivřené oči jí jiskří, pěsti má zataté/ Teď vám ukáži, jak dovede být žena divoká a silná jako muž! /Přikročí ke dveřím, zakrytým síťovinou, rozhrne ji a volá/ Dobrou noc, pane Mangiacavallo!
- Alvaro Mám odejít... zrovna teď?
- Serafina Ne, ne, poslouchejte, vy hlupáku! /Vášnivě šeptá/ Budete předstírat, že odcházíte. Popojedete s vozem trochu dál, aby ho čarodějnice neviděla. Pak se vrátíte a zadní dveře budou otevřené. Teď se se mnou rozloučíte, aby vás slyšeli všichni sousedé. /Křičí/ Na shledanou!...
- Alvaro Cha-cha! Už rozumím! /Rovněž křičí/ Na shledanou! /Běží k náspu/
- Serafina /ještě hlasitěji/ Dobrou noc!
- Alvaro Dobrou noc, paní baronko!
- Serafina /hlas se jí zadrhne/ Pozdravujte doma... Na shledanou!
- Alvaro Ciao!

/Alvaro se vyšplhá po schodech na násep a odejde. Serafina se vrátí do dvora.
Kozel mečí/

- Serafina /bručí/ Taková bestie, taková zatracená bestie!

/Rychle přejde za dům. Když zmizí, slyšíme, jak odjíždí nákladní vůz, světla se mihnou na zdi domku. Serafina vejde do domku zadními dveřmi. Pohybuje se prudce, těžce oddychuje a vzlyká. Přistoupí k Madoně, mluví na ni vášnivě s

výbušnými gesty, předkloní se tak, že její tvář je na úrovni tváře sošky/

Teď si poslechni, co ti řeknu, Madonno! Mělas tenhle domek ve své malé dlani a zničilaš ho. Rozmáčklaš tenhle domek jako skořápku - protože nenávidíš Serafinu? Serafinu, která tě tak milovala?... Ne, ne, ne, nemluv... Nevěřím na tebe, Madonno! Jsi docela obyčejná malá ubohá panenka, celá odřená, já teď sfouknu světlo a zapomenu na tebe, jako tys zapomněla na Serafinu! /Sfoukne věčné světlo/ Tady to máš!

/Nyní se však najednou vyděsila; prudkost a odhodlání vyprchaly. Lapá po vzduchu a couvá od oltáře, koulí očima. Papoušek se ozve. Kozel zamečí. Noc je plná zlověstných zvuků, skřehotání ptáků, šustění křídel v rákosí, doléhajícího pronikavého smíchu. Serafina couvne k oknu a otevře okenice, aby měsíční svit mohl vniknout do pokoje. Těžce oddechujíc stojí u okna s pěstí přitisknutou k ústům. Zadní dveře se s hlukem otevrou. Serafina vydechne a couvá, jako by hledala skryš za figurínou, oblečenou do šatů nevěsty. Zadními dveřmi vstoupí Alvaro, velmi vzrušený, a volá tiše a chraptivě/

Alvaro Kde jste? Kde jste, má drahá?

Serafina /sotva slyšitelně/ Kdo tam?...

Alvaro Proč jste zhasla?

Serafina Stačí měsíc...

/Alvaro jde k ní. Jeho bílé zuby svítí ve tmě, když se usmívá. Serafina couvne o několik kroků. Mluví chvějícím se hlasem a rozpačitě ukáže na gauč/

Teď si můžem popovídat... /Prudce vydechne/

O p o n a

Druhý obraz

Rozbřesk druhého dne. Rosa a Jack se objeví na náspu nad schody, které vedou dolů.

Rosa Už jsem se nemohla dočkat, až odjedou! /Sestoupí z náspu po schodech dolů před dům, volá na Jacka/ Pojď dolů!

/Jack váhavě uposlechne. Oba jsou velmi vážní. Tento výjev se má odehrávat co nejblíže k obecenstvu. Rosa sedí napřímena. Jack stojí za ní s rukama na jejích ramenou. Rosa zvrátí hlavu nazad a opře se o něj/

Byl to nejšťastnější den mého života... A je z něj nejsmutnější noc...

/Jack se před ní skrčí/

Serafina /zevnitř domu/ Áááááá!

Jack /zaražen vyskočí/ Co je to?

Rosa /nevraživě/ Ale! To se mamince zdá o tatínkovi!

Jack Jsem padouch! Vážně jsem odporný padouch!

Rosa Proč?

Jack Ten slib, co jsem dal tvé matce.

Rosa Nenávidím ji za to.

Jack Roso, drahoušku, matka tě chtěla jenom chránit.

/Z domu zazní táhlé sténání: "Óóóó, Rosario!"/

Rosa Nepřeje mi to, o čem sama sní...

Jack Ale ne, miláčku, chtěla tě jenom chránit...

/Opět zasténání z domu, poněkud slabší/

- Rosa Jen si poslechni, jak se miluje ve snu! Chce snad, aby mně se • tom také jen zdálo?
- Jack /pokorně/ Ona ví, že její Rosa je nádherná růže, a chce, aby tu růži měl někdo lepší než jsem já...
- Rosa Lepší než ty? /Tento nápad jí připadá tak absurdní, že ho nelze brát vážně/
- Jack Díváš se na mne růžovými brýlemi...
- Rosa Dívám se na tebe očima lásky.
- Jack A tvoje matka se na mě dívá... tak... střízlivě...
- /Serafina opět vykřikne/
- Musím už jít!
- /Rosa ho pevně drží. Kohout zakokrhá/
- Je pozdě, miláčku, kohouti už kokrhají!
- Rosa Kohouti se zbláznili! Ještě je brzy!
- Jack Srdíčko, na ostrově jsem skoro zapomněl na svůj slib. Skoro, ale ne docela. Rozumíš, miláčku?
- Rosa Zapomeň na ten slib!
- Jack Přísahal jsem na kolenou, před Matkou Boží. Musím už jít, miláčku.
- Rosa /ho divoce obejmě/ Napřed bys mi musel přerazit ruce!
- Jack Roso, Roso, já se z tebe zblázním!
- Rosa Chci, abys zapomněl.
- Jack Jsi ještě moc mladá! Patnáct let - jsi příliš mladá!
- Rosa Můj drahý, drahý, nejdražší!

- Jack Kdybys měla tolik citu, až vyrosteš!
- Rosa Můj nejdražší!
- Jack Počkej, až budeš dospělá!
- Rosa Jsem už dva roky dospělá!
- Jack Ale ne, tak jsem to nemyslil...
- Rosa Jsem dost velká, abych se mohla vdát a mít...
děti.
- Jack /vyskočí/ Ó, pane bože! /Krouží kolem ní, tluče
pěstí o dlan, skřípe zuby a šklebí se. Pak zvolá/ Musím pryč!
- Rosa Budu křičet!
- /Jack povzdechne, odvrátí se od ní a
zase se kolem ní zoufale kroutí. Rosa
se mu staví do cesty/
- Já vím, já vím! Ty mě nechceš!
- /Jack vzdychá a skřípe zuby/
- Ne, nechceš mě...
- Jack Tak já ti něco řeknu. Dnes na ostrově se to má-
lem stalo... Skoro, ale ne docela... Nestalo se
nic, neublížil jsem ti, a ty na to zapomen...
- Rosa Bylo to to jediné, co se mi za celý život stalo
a na co nechci nikdy zapomenout... Kdy se vracíš
do New Orleansu?
- Jack Zítřka.
- Rosa A kdy vypluje tvá loď?
- Jack Zítřka.
- Rosa Kam?

Jack Do Guatemaly.

Serafina /z domu/ Áááá!

Rosa Je to daleko?

Jack Z Guatemaly do Buenos Aires. Z Buenos Aires do Ria. Potom Magellanovou úžinou. Zpátky podél západního pobřeží Jižní Ameriky se zastávkou ve třech přístavech, a pak zakotvíme v San Francis-ku.

Rosa Už tě nikdy neuvidím...

Jack Loď se nepotopí!

Rosa /slabě, jako ztracená/ Ne, ale já myslím, že se to může stát jen jednou, a co se nestane teď, už se nestane nikdy...

/Kohout zakokrhá. Dívají se jeden druhému do tváře, smutně a klidně/

Člověk nemusí být moc starý, aby pochopil, jak to je. Jednou, jen jednou to může být takové... ó, bože... aby si to člověk navždycky pamatoval... I potom? Ano, jistě... snad... Ale jen jednou tak... aby si to pamatoval po celý život, můj ty bože... /S povzdechem vykročí, aby zvedla jeho bílou čepici, a zasmušile mu ji podá/ Mrzí mě, že to pro tebe neznamenal tolik...

Jack /uchopí čepici a praští jí o zem/ Podívej se! Podívej se mi na prsty! Vidíš, jak mám rozedřené klouby? Víš proč? Protože jsem se tak pevně držel plachetnice!

Rosa Protože se to nestalo... docela?

/Jack pohodí hlavou nahoru a dolů na znamení groteskně vášnivého souhlasu s její otázkou/

Slíbilš to mamince! Nikdy jí to neodpustím!...

/Pomlka/

V kolik musíš být na lodi?

Jack Proč?

Rosa Řekni mi v kolik.

Jack V pět! Proč?

Rosa A co budeš dělat do pěti?

Jack No, taky bych ti mohl zalhat a říct, že půjdu třeba do parku trhat kopretiny. Chceš ode mne slyšet tohle?

Rosa Ne, pověz mi pravdu.

Jack Dobře, řeknu ti pravdu. Najdu si nějaký pokoj v hodinovém hotelu. Ožeru se... A pak si přivedu...

/Nedokončí větu, ale Rosa mu rozumí.
Upraví mu čepici na plavých vlasech/

Rosa Udělej mi něco k vůli. /Její ruka sklouzne na jeho tvář, pak na ústa/ Než se opiješ a než... si přivedeš...

Jack Co?

Rosa Podívej se do čekárny na autobusovém nádraží... Prosím tě... Ve dvanáct, v poledne...

Jack Proč?

Rosa Možná, že mě tam najdeš, budu na tebe čekat...

Jack Nač... Co z toho budeme mít?

Rosa Nikdy jsem ještě nebyla v hotelu, ale vím, že na dveřích tam jsou čísla... a čísla někdy přinašejí štěstí... Že ano? Někdy? Štěstí?

Jack Chceš, abych vyfasoval deset let?

Rosa Chci, abys mi dal ten zlatý kroužek, co máš v uchu, abych měla prstýnek... Já ti chci dát své

srdce... navěky... navěky... /Pomalů se sotva slyšitelným povzdechem se o něj opře tváří/Přijď tam! Budu na tebe čekat!

Jack

/se zatajeným dechem/ Nikdy v životě jsem necítil něco tak krásného, jako když tě držím v náručí...

/Vytrhne se a běží k silnici. U schodů náspu se otočí a pronikavě na ni hledí, jako tygr za mřížemi klece. Rosa se drží dvou sloupků na verandě, celá předkloněná/

Rosa

Přijď! Budu na tebe čekat!

/Jack odběhne. Rosa se vrátí dovnitř. Tiše si svleče šaty a klesne v kombiné na gauč. Odkopne si boty z nohou. Pak začne plakat, jak člověk pláče jen jednou v životě. Jevišťe se zatmí/

Třetí obraz

O tři hodiny později.

Nejdříve vidíme obrysy malého domku na pozadí noční oblohy, která je jako modré šaty Madony, poseté hvězdami. Obloha bledne.

Matné světlo odhalí Rosu, spící na gauči. Přikrývka je shozena, noc je teplá, a na bílém povrchu prostěradla, podobnému lesklému vnitřku škeble, leží spící dívka oblečená do tenkého bílého kombiné.

Zakokrhá kohout. Jemný vánek vzdouvá uvnitř bílé záclony a šustí listím révy okolo oken. Světlo zesílí, ranní červánky zdůrazní hlubokou modř oblohy, na které jasně svítí Venuše. Ze zadní místnosti v domku zazní chraptivý kašel a sténání, jak kašle a sténá muž, který večer mnoho pil. Postel zavrže, jako když vstává těžká postava. Závěsem mezi oběma pokoji proniká slabé světlo.

Zazní těžké šouravé kroky, Alvaro vstoupí klopýtavě do jídelny s poslední lahví vína pod paží, s polozavřenýma očima a těžkýma nohama, a zamumlá "hu-hu-hu" jako když starý pes vrčí. Tento výjev se hraje s pantomimickou lehkostí a fantazií rané Chaplinovy komédie. Alvaro má na sobě jen kalhoty a je do půl těla svlečen. Když vstoupí, vrazí do figuríny oblečené do vdovského šatu, couvne vrávoravě, pak plaše a omluvně pohládí její vzedmutá nadra a poznamená.

Alvaro

Pardón, signoro, jsem vnuk vesnického blázna z Ribery! /Vrazí do stolku tak prudce, že se odrazí až k závěsu do salonku. Rozhrne závěs, pověsí se na něj a nahlédne do pokoje. Když zahlédne spící dívku, několikrát zamrká, pak údivem zachrápe a zamává rukou před očima, jako by zaháňl vidinu. Zvenčí zazní hlasité mečení kozla. Jako by mu odpovídal, zašeptá Alvaro stejným hlasem: "Ta je hezká!" První slabika slova "hezká" je táhlá jako kozlovo zamečení. Těžkým a nejistým krokem se přišourá dopředu a předkloní se, aby si mohl lépe prohlédnout vidinu. Opět zamečí kozel. Alvaro hlasitěji zašeptá: "Ta je hezká." Napije se z láhve, pak poklekne a prázdná láhev se kutálí po podlaze. Po kolenou se doplíží ke gauči a jako dítě, které je okouzleno cukrářskou výlohou, hledí a opakuje: "Ta je hezká, ta je hezká!" za kontrastního kozlova mečení zvenčí. Pomalu, s obrovskou námahou, jako kdyby byl na okraji propasti, vyloze na gauč, na bobku se skrčí nad spící dívkou a tentokrát dost hlasitě, tonem upřímného a radostného překvapení opakuje: "Ta je hezká!" Vtom se Rosa probudí. Vykřikne, ještě než se úplně probudila, a vyskočí z gauče tak prudce, že se Alvaro převalí na podlahu.

Téměř zároveň s Rosou vykřikne Serafina. Vpadne přes jídelnu do salonu v roztrhané a neupravené noční košili. Při pohledu na muže, schouleného u gauče, se její ohromení přemění v divoký výbuch zuřivosti. Vrhne se na něho jako velký dravý pták, bije a škrábe jeho shrbenou postavu. Alvaro se jednou rukou brání, přikrčí se k zemi a plíží se do jídelny. Serafina popadne koště a bije ho po hlavě, po zádech, po lýtkách, zatímco Alvaro se neohrabaně snaží odplížit. Útok byl proveden beze slov. Pokaždé, když ho Serafina udeří, zasyčí "Prase!" Alvaro pořád sténá "Dost, dost!" Konečně se Alvaro zmocní figuríny vdovy, kterou drží před sebou jako štít, když domlouvá oběma ženám/ Paní baronko, prosím vás! Slečinko! Nevěděl jsem co dělám... Bylo to ve snu, namouduši, jen ve snu!... Zabloudil jsem... Byl jsem celý popletený! Myslel jsem, že vy jste vaše maminka!... Byl jsem opilý... Prosím vás...

Rosa

/vytrhne matce koště/ Dost, maminko!

Serafina

/se vrhne k telefonu/ Policie!

- Rosa /jí vytrhne sluchátko/ Ne, ne, ne! Chceš, aby se to všichni dověděli?
- Serafina /povolně/ Dověděli? Co dověděli, carissima?
- Rosa Dej mu šaty, maminko, a nech ho odejít! /Zahalí se do prostěradla/
- Alvaro Slečinko, signorina! Přísahám, že to bylo ve snu!
- Serafina Nemluvte na mou dceru! /Pak se obrátí k Rose/Kdo je ten chlap? Jak se sem dostal?
- Rosa Už nemluv, maminko. Ať si vezme v ložnici šaty a jde pryč!
- Alvaro /se stále krčí/ Je mi to hrozně líto!... Na nic se nepamatuji, jen, že se mi něco zdálo...
- Serafina /strká ho dozadu koštětem/ Jděte, jděte, vemte si svoje šaty... vy vnuku vesnického blázna, vy... Honem, honem!
- /Alvaro stále omluvně mumlá v zadním pokoji/
- Nemluvte na mě, neříkejte nic! Nebo vás zabiju!
- /Po chvíli Alvaro vyběhne z domu. Je sotva oblečen a podolek košile mu vyku-
kuje z kalhot/
- Alvaro Paní baronko, já vás miluju!
- /Z domu proletí nad jeho hlavou konvi-
ce na čaj. Čarodějnice se rozchechtá.
Zoufalý Alvaro couvá, zastrkuje podolek
košile do kalhot a vrtí hlavou/
- Paní baronko, paní baronko, já vás miluju!
- /Zatímco Alvaro rychle odchází, je sly-
šet, jak Čarodějnice kďáká/
- Hlas čarodějnice
Taliáni si zas ležej ve vlasech. Měla celou noc
u sebe závozníka!

/Rosa se obléká jako v horečce. Vytáhne z prádelníku bílé saténové kombiné, na okamžik zmizí za závěsem, aby se oblékla. Serafina se ostýchavě přišourá zpět do pokoje, přes noční košili má teď černé hedvábné kimono s máky, hlas se jí chvěje strachem, studem a lítostí/

- Rosa /za závěsem/ Ten muž už odešel?
- Serafina Ten muž?
- Rosa Ano, "ten muž"...
- Serafina /zoufale vymýšlí/ Nevím, jak se sem dostal. Možná, že zadní dveře důstaly otevřené...
- Rosa Možná...
- Serafina Nebo možná, že vlezl oknem...
- Rosa Nebo spadl komínem... Možná... /Vyjde ze závěsu ve svém bílém svatebním kombiné/
- Serafina Proč sis oblékla to bílé kombiné, které ti schovávám na svatbu?
- Rosa Protože chci. A to stačí! /Prudce si češe vlasy/
- Serafina Pochop, s tím mužem... Je to muž... který... je to muž...
- Rosa Nemůžeš si honem vymyslet nějakou lež?
- Serafina Jezdí s nákladákem, drahoušku. Dostal se do rvačky, honili ho policajti!
- Rosa A zahnali ho do tvé ložnice, co?
- Serafina Bylo mi ho líto... Ošetřila jsem ho, a pak jsem ho nechala přespat na podlaze... Slíbil mi, že...
- Rosa A také si na to klekl před Madonou? Přísáhal, že se nedotkne tvé nevinnosti?

Serafina Ó, má drahá, má drahá! /Už nic nepředstírá/ Je ze Sicílie. Měl růžový olej ve vlasech a vytetovanou růži jako tvůj otec. Ve tmě jsem neviděla ten jeho šaškovský obličej. Zavřela jsem oči a zdálo se mi, že je to tvůj otec! Zdálo se mi, že je to tvůj otec...

Rosa Dost, dost, nechci nic slyšet! Nejhorší lhář je ten, který je ke všemu ještě pokrytec!

Serafina Prosím tě, vyslechni mě!

/Rosa se prudce otočí před zrcadlem a upřeně hledí na matku dlouhým spalujícím pohledem. Serafina se pod tím pohledem přihrčí/

Nedívej se na mě takhle, očima svého otce! /Zakryje si obličej jako by nemohla snést Rosin pohled/

Rosa Ano, dívám se na tebe takovými očima. Vidím tě tak, jak tě viděl on. /Běží ke stolu a uchopí prasátko-kasičku/ Jako tohle prasátko!

/Serafina táhle a otřesně vykřikne, jako křičí žena při porodu/

Potřebuji pět dolarů. Vezmu si je odtud! /Udeří kasičkou o zem a sbírá do kabelky vypadlé mince/

/Serafina se krčí na podlaze. Zazní pískání vlaku. Rosa je teď oblečená, ale zaváhá, trochu se stydí za svou hrubost, ale jen trochu. Serafina se nemůže podívat dceři do očí. Nakonec promluví/

Serafina Jakou já mám krásnou dceru! Jdeš ke svému chlapci!

Rosa /jako by se chtěla omluvit/ Maminko! Ten muž se mě ani nedotkl... Jen řekl "Ta je hezká!"

Serafina /pomalu a ostýchavě se otočí, aby pohlédla dceři do očí. Je jako selka v přítomnosti mladé princezny. Rosa na ni ještě chvíli hledí, pak naje-re dech a vyběhne z domu. Když dívka odejde, Se-

rafina za ní volá/ Roso, Roso, ty hodinky!

/Popadne krabičku s hodinkami a běží na verandu. S nataženou rukou, v níž drží krabičku, chce opět zavolat na dceru, ale nemůže popadnout dech/

Roso, Roso, ty hodinky!... /Ruce jí klesnou, obrátí se, bezmyšlenkovitě a automaticky přitiskne hodinky k uchu. Trochu jimi zatřese a udiveně se usměje/

/Před domem se objeví Assunta a jde rovnou k ní, jako by ji Serafina byla volala/

Assunto, urna je rozbitá. Popel se rozsypal po podlaze, nemohu se ho dotknout.

Assunta /se sehne, aby sesbírala střepy z rozbité urny/
Není tu žádný popel.

Serafina Není? A kde je? Kam se poděl?

Assunta /přistoupí k oltáři/ Vítr ho odvál.

/Assunta vloží střepy rozbité urny do Serafininých rukou. Serafina je něžně přebírá v dlaních, a pak je položí před Madonu/

Serafina Když shoří muž, zůstane po něm jen hrst popela.
Žena ho neudrží. Vítr ho odvane.

/Zazní Alvarův hlas z náspu/

Alvarův hlas Můj šťastný ptáčku!

/Ženy ze sousedství uslyší Alvarův hlas a vybuchnou výsměšným smíchem. Pak se seběhnou ze všech stran před dům a shluknou se před verandou/

Peppina Serafino Delle Rosová!

Giuseppina Paní baronko! Paní baronko Delle Rosová!

Peppina Na silnici stojí muž bez košile!

Giuseppina /s požitkem/ Ano, ano, bez košile!

Peppina Má na sobě jen vytetovanou růži. /Ženám/ Schovala mu košili, aby taky nemohl na školní slavnost?

/Ženy se kvílivě smějí. V domku Serafina popadne balík s hedvábnou košilí, zatímco Assunta zavírá okenice v salónek/

Serafina Okamžik! /Strhne papír z balíku, vyběhne na verandu a vzdorovitě drží košili nad hlavou/ Tačy je ta košile!

/S přidušeným výkřikem hodí Serafina košili, kterou chytí Peppina. V tomto okamžiku začne s hlasitým nárazem hudba a pokračuje až do konce. Peppina mává košilí jako praporcem a hodí ji Giuseppině, která je teď na náspu. Giuseppina ji hodí Marielle, ta zas Violettě, která stojí ještě výš, takže svítivá barva košile se pohybuje klikatě v trávě, až k nejvyššímu náspu jako plamen, který zachvacuje suchý kopec. Jak si podávají košili, ženy volají/

Peppina Podívejte se na tu košili! Má barvu růže!

Mariella /křičí k Alvarovi/ Odvahu, signore!

Giuseppina Avanti, signore, kupředu, signore!

Violetta /na vrcholu náspu, když nakonec zamává košilí nad hlavou/ Odvahu, odvahu, Serafina čeká!

/Výbuchy smíchu se mísí s voláním žen. Pak se ženy rychle rozutečou jako hejno štěbetajících ptáků, a Serafina zůstane na verandě se zavřenýma očima a s rukou přitisknutou k nadřím. Assunta zatím uvnitř nalila sklenici vína. Teď vyjde na verandu, podá víno Serafině a zamumlá/

Assunta Uklidni se!

Serafina /se zatajeným dechem/ Něco ti teď povím, Assunto, třeba tomu ani nebudeš věřit.

Assunta /jemně ironicky/ Nemůžeš mi povědět nic, čemu bych nevěřila.

Serafina Právě jsem znovu ucítila na prsou palčivé bodnutí růže. Vím, co to znamená. Počala jsem dítě! /Pozvedne sklenici k ústům, a pak ji vrátí Assuntě/ Zase cítím dva životy ve svém těle! Zase dva životy!

Alvarův hlas /teď už blíž, milostně naléhavý/ Můj šťastný ptáčku!

/Alvara na náspu nevidíme, ale Serafina pomalu vykročí po hlase/

Assunta Kam jdeš, Serafino?

Serafina /volá, teď za Alvarem/ Už jdu, už jdu, má lásko!

/Vystupuje na násep, vstříc Alvarovi, opona padá a hudba zní v mohutném závěrečném akordu/

K o n e c

Tennessee Williams

VYTETOVANÁ RŮŽE

Hra o třech dějstvích /deseti obrazech/

Z anglického originálu The Rose Tattoo přeložila Hana Budíňová. Obálku navrhl Josef Vršala. Rozmnožila DILIA v Praze. Odpovědná redaktorka Věra Šedá.

39- 8900 - 76

13/5

První náklad 100. 3. dotisk 100 /celkem 350/ Stran 108.

Cena rozmnoženiny Kčs 10,-

Knižovna Jiřího Mahense v Brně
Kobližná 4, 601 50 BRNO